Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

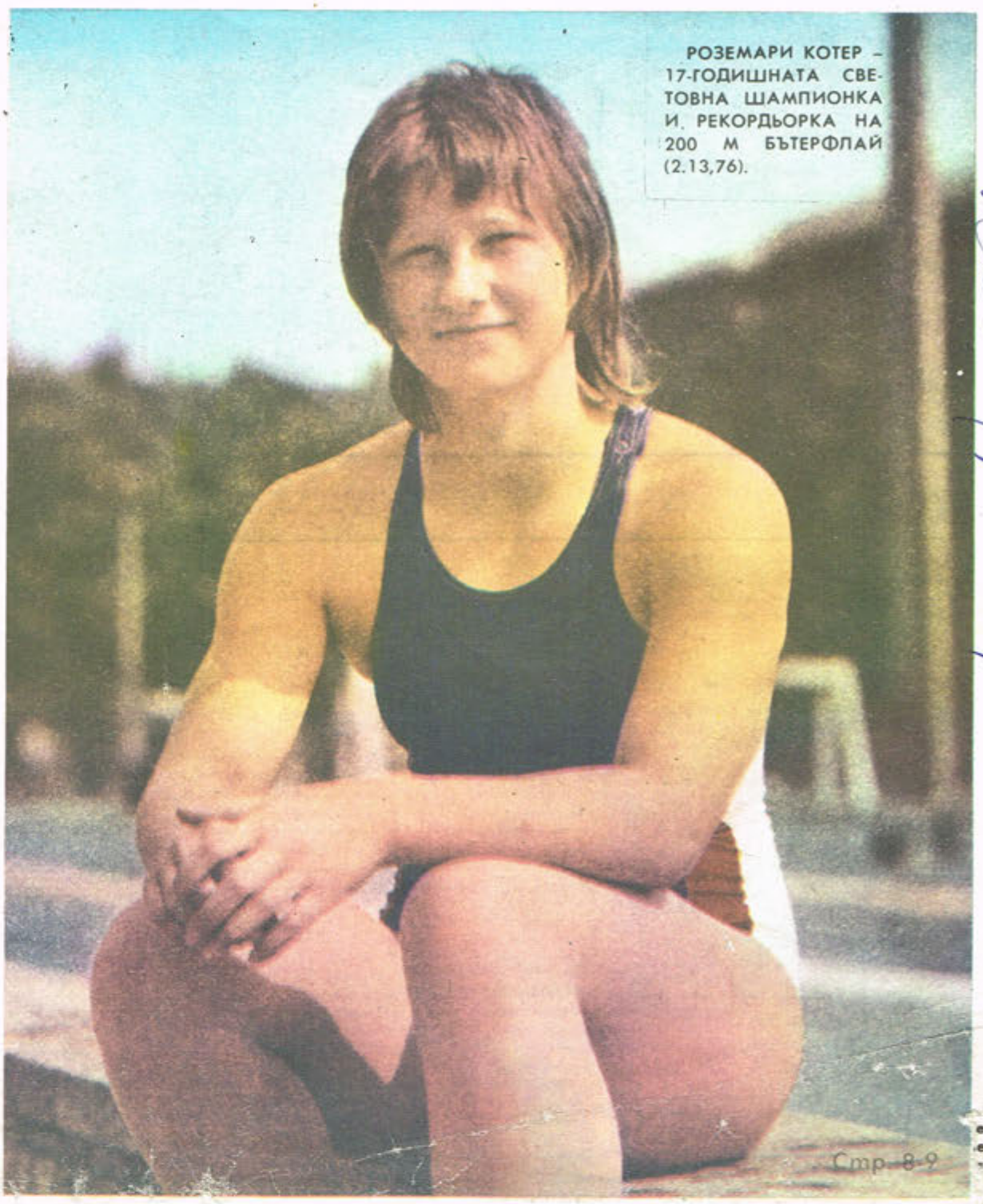
Брой 132 ● 11 декември 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ВИНАГИ ТАКИВА ФИНАЛИ

ФИНАЛЪТ НА РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО СЪБРА ВСИЧКИ НАЙ-СИЛНИ БЪЛГАРСКИ ШАХМАТИСТИ И ПРЕМИНА ПРИ ОСПОРВАНА БОРБА. ЗА ПЪРВИ ПЪТ ШАМПИОН СТАНА МЕЖДУНАРОДНИЯТ МАЙСТОР НИНО КИРОВ.

Стр. 2

РОЗЕМАРИ КОТЕР – 17-ГОДИШНАТА СВЕТОВНА ШАМПИОНКА И РЕКОРДЬОРКА НА 200 М БЪТЕРФЛАЙ (2.13,76).

Стр. 8-9

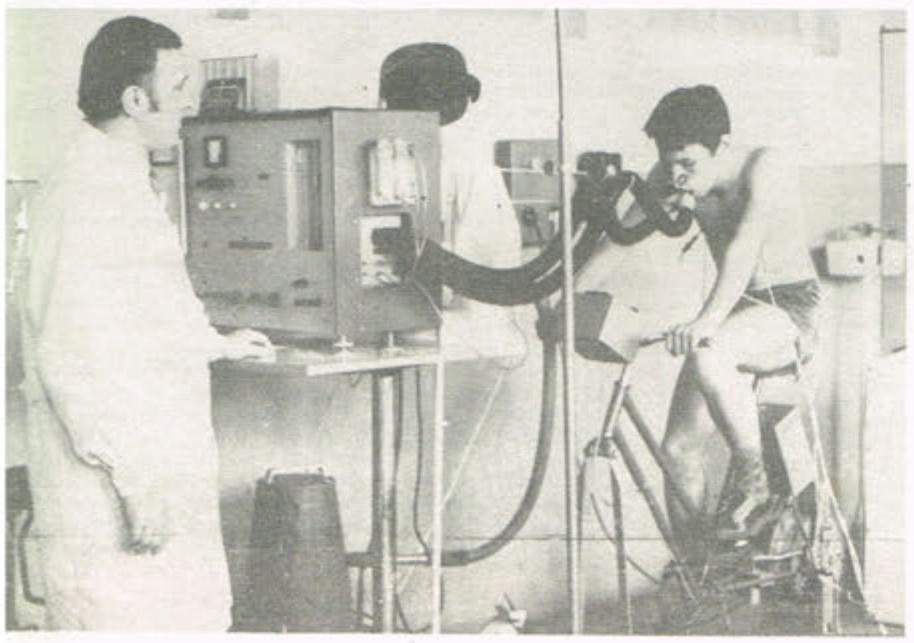

ЧУДОТО СЕ КАЗВА ГДР

СУПЕРЛИГА ИЛИ СУПЕРТУРНИР? – КАКВО ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ, ЗА ДА ИМА ПОВЕЧЕ СРЕЩИ КАТО ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" – "АЯКС" ИЛИ "ЧЕРВЕНА ЗВЕЗДА" – "ЛИВЕРПУЛ" (НА СНИМКАТА)

Стр. 6

НАУКАТА И НЕЙНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ В СПОРТА

стр. 3

ШВЕЙЦАРЕЦЪТ БЕРНАР РУСИ – ЕДИН ОТ ГОЛЕМИТЕ МАЙСТОРИ НА СПУСКАНЕТО, КОЙТО И ПРЕЗ НОВИЯ СЕЗОН ЩЕ БЪДЕ ОСНОВЕН КАНДИДАТ ЗА ТИТЛИТЕ В СВОЯТА СПЕЦИАЛНОСТ.

Стр. 11

ВИНАГИ ТАКИВА ФИНАЛИ!

МИНАЛОГОДИШНИЯТ ШАМПИОН ЕРМЕНКОВ ПОЗДРАВИ ПРЪВ СВОЯ "НАСЛЕДНИК" КИРОВ. (СНИМКАТА НАЙ-ГОРЕ).

ГРОСМАЙСТОР РАДУЛОВ, КОЙТО ЗАЕ ВТОРОТО МЯСТО, И НАЙ-МЛАДИЯТ УЧАСТНИК В ТУРНИРА ИНКЬОВ, ЗА КОГОТО – ВЕРОЯТНО – В БЪДЕЩЕ ЩЕ ГОВОРИМ ПОВЕЧЕ. . . (СНИМКАТА ГОРЕ.)

Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

Завърши XXVII републиканско първенство по шахмат за мъже. Тази година това най-важно и интересно състезание имаше действително представителен характер – в него взеха участие всички най-силни български шахматисти с изключение на гросмайстор Бобоцов. За изключително силния състав достатъчно красноречиво говори фактът, че по международната класификация тазгодишният ни финал имаше среден коефициент 2401. Това означава, че резултат от 50 процента е вече игра на ниво на международен майстор. С такъв среден коефициент мъчно могат да се похвалят редица международни турнири.

Няма да проследяваме подробно развоя на маратонската двадесетдневна борба, крайните резултати от която са отразени в таблицата. Ще се спрем само на някои важни моменти и въпроси, възникнали в хода на финала.

ШАМПИОНЪТ...

Неговото име трябва да напишем с главни букви – НИНО КИРОВ, защото завоюва титлата убедително в отдавна невиждана конкуренция. Изкова победата си благодарение на отличната подготовка, напористата си игра особено в последните кръгове. Заслужената му победа не оставя никакво съмнение, защото не го споходи даже и онова т.н. "турнирно щастие", което се счита почти задължително за победителите. В неговата графа ще видите осем победи, които напомнят за нов, агресивен стил.

Нино Киров не е ново име за българския шахмат. Вече няколко години той е сред първите, но не успяваше да се издигне до нивото на медалистите или да си пробие път до олимпийския отбор. Миналата година завоюва титлата "международен майстор" и онези, които внимателно следяха неговите резултати на международното поле през тази година, не можеха да не отбележат явния прогрес, високото майсторство. За 28-годишния шампион това е първа титла у нас, но е сигурно, че няма да бъде последна. Той точно сега навлиза в "златната" шахматна възраст, когато най-успешно се съчетават младостта,натрупаният опит и високите амбиции.

България има нов шампион, но колкото и парадоксално да звучи това, той можеше да бъде само един от зрителите на този финал! В полуфиналите, които се провеждат по необективната и даваща възможности на по-слабите "швейцарска система", Киров зае едно от местата, за които Федерацията има право да определи дали да участвува във финала или не. Неизвестно по какви причини беше предпочетен другият конкурент Зайков и само неучастието на Бобоцов отвори пътя на Киров... до шампионската титла. Тук безспорно има за какво да се помисли, защото много скоро идват нови полуфинали и нов финал.

ОЛИМПИЙЦИТЕ

Международният престиж на българския шахмат се кове изключително на олимпиадите, световните отборни първенства, които се провеждат всяка четна година. Затова винаги се следи внимателно за играта, спортните и творчески постижения на представителната шесторка на страната. Ще напомним нашия състав на последната олимпиада в Скопие 1972 г.: Бобоцов, Трингов, Радулов, Пъдевски, Пеев, Бохосян и също така състава, който извоюва първото място на балканиадата тази година: Радулов, Пъдевски, Трингов, Попов, Спасов, Пеев, Минев.

На този финал онези, на които ще разчитаме в Ница през 1974 г., се представиха в добра светлина. Стабилно, с много познания и високо качество на игра, те се наредиха в първата половина на таблицата, което само по себе си е вече добър спортен показател. Явно е, че те продължават да работят върху своето усъвършенстване, че от тях може и ще чакаме нови, още по-големи резултати. В дисонанс беше само П. Пеев, който няколко неуспешни игри се разколеба психически.

ДЕБЮТАНТИТЕ

Те бяха само двама – републиканският първенец за юноши Инкьов и Зайков. Тази цифра може да се стори на мнозина твърде малка, ако с термина "дебютанти" измерваме прилива на нови кадри, на онова свежо попълнение, което наричаме бъдеще. Но в шахмата не е както при другите спортове. При шахмата спортното дълголетие е най-голямо, необходимо е натрупване на опит, за да се поеме по стръмните пътеки на голямото майсторство. И затова двама дебютанти на финала съвсем не са малко. Друг е въпросът как те се представиха. За Инкьов могат да се кажат редица хубави неща – добра дебютна подготовка, голяма обич към играта, сериозно отношение. Има още много да се учи, но вече се вижда една голяма надежда. Той е само на седемнадесет години и трябва да се направи всичко възможно, за да може през следващата година да вземе участие в европейското и световно първенство за юноши.Зайков не даде онова, което се очакваше, не успя да изяви творчески качества. И ако е успял да извлече полезен урок, това все пак ще бъде за него от голяма полза.

МИНАЛОГОДИШНИЯТ ШАМПИОН

Миналата година шампион беше Ерменков и мнозина очакваха сега отново да бъде поне между първите. Но той напълно разочарова и се смъкна чак до едно от последните места. Дали "прегоря" от голямата амбиция да защити титлата си и да докаже възможностите си, или опиянен от миналогодишния резултат, е забравил, че шахматът изисква непрекъсната целогодишна подготовка, това ще се установи едва на следващите състезания. Някои симптоми обаче ни карат да вярваме повече в занемаряване на заниманията, а това явление е пагубно и за най-големите таланти, ако не се пресече още в зародиша му.

ВСИЧКИ МЕДАЛИ ЗА "СЛАВИЯ"!

Миналата година на страниците на нашия седмичник се появиха ласкави думи за добрата работа на шахматната секция към ФД "Славия". Ние не искаме да се повтаряме, но все пак ще отбележим, че златният, сребърният и бронзовият медал от тазгодишния финал станаха притежание само на представители на това физкултурно дружество. Ако прибавим към тях и златните медали от републиканското отборно п венство за мъже, ще се получи бо та колекция и отличен атестат платените и обществени ръково тели на шахматната дейност "Славия". Защото състезателите се създават сами, те се развиват узряват само при целенасочени г жи, зад техните резултати се кри къртовската работа за масовизац осигуряване на най-добри условия усъвършенстване на спортно-т ническото майсторство и морал волевите качества. Трябва да с дадем заслуженото и на онези, кои с всеотдайна любов направиха са за няколко години "Славия" да ста водещото в шахматно отношен дружество в страната.

ДА ПОМИСЛИМ И ЗА ПУБЛИКАТА

Софийската публика не е мно "разглезена" от големи шахмат прояви. Финалите са единствени на които може да се наблюдава т тересна борба и ако щете, на кои може да се научи "нещо". Но ако състезателите на този финал бя осигурени отлични условия, то не м же да се каже същото за публикаа Впрочем това е "хронична болест която се нарича от дълги години л са на подходящи зали. Първите п кръга от финала бяха изиграни п "закрити врати" в малкото клуб на "Академик", като най-залавени привърженици на шахмата може само през прозорците да "наблю ват" интересните игри. След то финала се прехвърли в една от м ките зали на "Универсиада", къде за публиката имаше на разпол ние около петдесетина стола. Знаем обективните и трудно пр долими трудности, но считаме, че редно да уважаваме и публиката. създадем и за нея културна обст новка,в която всеки зрител да мо да наблюдава партиите, да взе участие в сеанс на едновременна ра, да изслуша коментариите въ интересна среща или за кратко отдъхне в бюфета. Така се прове дат турнирите в СССР и затова в ки с удоволствие отива на петча вия шахматен спектакъл, зато пред залите за игра се чува въп сът: "Нямате ли билет повече?"

ВИНАГИ ТАКИВА ФИНАЛИ!

Федерацията успя през тази го на да осигури всички най-добри на шахматисти да участвуват на ф нала и това го направи интерес истински преглед на силата и кач ството на нашия "шахматен елит Нека тази линия да продължи и напред, да има винаги такива фи ли!

Д-р Николай МИН
международен майст

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	т.	М
1	Н. КИРОВ	♟	½	½	0	½	½	1	1	½	1	1	1	1	½	1	1	11	I
2	И. РАДУЛОВ	½	♟	½	½	½	½	½	½	½	½	1	1	1	1	½	1	10	II
3	Л. СПАСОВ	½	½	♟	½	1	½	1	½	1	½	1	0	½	1	½	½	9½	II
4	Н. ПЪДЕВСКИ	1	½	½	♟	½	½	½	½	½	1	1	0	½	1	½	½	9	IV
5	Г. ТРИНГОВ	½	½	0	½	♟	½	½	1	½	1	1	1	0	½	1	½	9	IV
6	Л. ПОПОВ	½	½	½	½	½	♟	½	½	½	½	½	1	½	½	1	1	9	IV
7	Н. МИНЕВ	0	½	0	½	½	½	♟	½	1	1	1	½	1	½	½	½	8½	V
8	Н. СПИРИДОНОВ	0	½	½	½	0	½	½	♟	½	1	0	½	1	½	1	1	8	VI
9	П. ПЕЕВ	½	½	0	½	½	½	0	½	♟	1	0	0	1	1	0	1	7	I
10	Д. ПЕЛИТОВ	0	½	½	0	0	½	0	0	0	♟	½	1	1	1	½	1	6½	X
11	В. ИНКЬОВ	0	0	0	0	0	½	0	1	1	½	♟	1	0	1	½	1	6½	X
12	П. АРНАУДОВ	0	0	1	1	0	0	½	½	1	0	0	♟	½	0	½	1	6	XII
13	П. ВЕЛИКОВ	0	0	½	½	1	½	0	0	0	0	1	½	♟	½	½	1	6	XII
14	Е. ЕРМЕНКОВ	½	0	0	0	½	½	½	½	0	0	0	1	½	♟	1	1	6	XII
15	Н. РАДЕВ	0	½	½	½	0	0	½	0	1	½	½	½	½	0	♟	½	5½	XV
16	Н. ЗАЙКОВ	0	0	½	½	½	0	½	0	0	0	0	0	0	½	♟	2½	XV	

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ футболистите на московския „Спартак" за втори път гостуваха в нашата страна. За втори път, тринадесет години след незабравимото посрещане на първите съветски спортисти, стъпили на българска земя, нашият народ показа на дело какво означават думите българо-съветска, братска и нерушима дружба и с много обич, неописуем възторг и неизмерима признателност обгради пратениците на великата страна. Този път нямаше полицейски кордони и други прегради, този път имаше взаимна любов и честна спортна надпревара.

В двуседмичното си пребиваване в преобразена България московските футболисти играха четири мача: победиха столичния "Динамо" с 3:1, сборен пловдивски отбор с 6:1 и сборен варненски тим с 3:2, а в последния си мач застанаха срещу ЦДНА на изпълнения със зрители стадион "Васил Левски". Въпреки умората от изиграните срещи спартаковци бяха фаворит и в този двубой. Защото всеки от нас помни и знае имената на покрилите се с неувяхваща слава майстори на кръглата топка Н. Симонян, Нетто, Башашкин, Татушин, Дементиев, Илин, Исаев.

Срещу тези прославени футболисти трябваше да потвърди непрестанния си възход нашият ЦДНА.

Отборът, който по това време най-точно олицетворяваше съветския футбол и постоянно "свиреше първа цигулка" във всесъюзното първенство. И който преобрази тренировъчния процес на ведущите ни отбори, почерпили с пълни шепи опита на московчани, демонстриран без страх от тях на софийски терен.

Сблъсъкът на "Васил Левски" бе сблъсък на две национални школи. А резултатът един – красив, емоционален, спортсменски и... слаборезултатен футбол. На яростните набези на „голямата петорка": Татушин, Парамонов, Симонян, Дементиев и Илин, към мрежата зад Геренски, на непрестанно сипещите се вдигнати топки от Башашкин и Седов българите противопоставиха своята бавна, пълна с „плетеници" игра, в която опорен стълб бе П. Панайотов (на снимката). Мачът изобилствуваше с критични ситуации и пред двете врати, с редица самоотвержени прояви на защитниците, неведнаж поправили вратарските грешки. С бомбени попадения в гредите и неочаквани за голмайсторите пропуски. И когато нулевото равенство излеждаше предопределено, когато и двата отбора с нетърпение очакваха последния сигнал, един корнер на Янев „прескочи" с ветския вратар Рязински и с мяло в наги стоящият „на пост" пред гол нията Миланов отклони кълбото мрежата – победа с 1:0 за футболи мите от ЦДНА.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ
Пощенска кутия 797
Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

НАУКАТА И НЕЙНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ В СПОРТА

Христо МЕРАНЗОВ зам.-председател на ЦС на БСФС

ЕДНА от основните тенденции на развитието на спорта в епохата на научно-техническата революция е вишаването на ролята на науката. Виото спортно майсторство става неслимо без здравата връзка с комплекс науки, които разработват основните рми, методи и средства за управление учебно-тренировъчния и възпитателен процес. В решението си от X.1969 г. Политбюро на ЦК на БКП стави триединната задача пред българското физкултурно движение – да се върши поврат в масовото развитие на ортовете, да се ускорят темповете за вишаване на спортното майсторство да се подобри и обогати работата за зпитаване на комунистически добродели у спортисти и публика. Едно от жните условия за реализиране на тази новна задача е използуването на послетие постижения на българската, на ждестранната и особено на съветската зкултурна наука.

Нашата страна е една от първите в ета, която постави на научен форум просите на ранното обучение по разчните видове спорт. В тясна връзка с нното обучение и специализация стои юблемът за физическото развитие и зическата дееспособност. Този проблем ерасна в общодържавен. Постигнат е пех и по разкриване на научните основи спортната тренировка и високото ортно майсторство. По-значителни успехи бяха постигнати по въпросите на риодизацията и планирането на многодишната и целогодишната тренировка, съдържанието на учебно-тренировъчта работа през различните периоди, дмици, състезателни и годишни цикли. ринос за науката са и изследванията, ързани с разкриване и обосноваване фиологичните основи на спортната тренировка. Заслуга на отечествената наука че тя разкри физиологичния механизъм така наречения "цикъл на самообновяването". С това се създаде научно-биологична основа на специфичната методика спорта – функционалното натоварване физически упражнения.

ВНЕДРЯВАНЕТО на съвременните научно-технически постижения в учебно-тренировъчния процес е ективна необходимост, без която е неслимо изпълнението на партийните исквания за по-нататъшното издигане ста на спортното майсторство. Естествено е, както и досега ние да изучаваме и прилагаме опита на съветската портна наука, методика и школа, тъй като тя е най-прогресивната в света.

Задачата на пленума на ЦС на БСФС, който се състоя преди десетина дни, бе да

1

2

бъди състоянието на научно-приложната дейност на съюза в светлината на становлението на ЦК на БКП и Министерския съвет "За ускоряване внедряването на научно-техническите постижения в производството" и да набележи дачите на БСФС в тази област.

Ефективното внедряване на научните остижения в практиката изисква наличието на няколко основни елемента:

1. Научни постижения.
2. Информация за научните постижения.
3. Научно-приложна база.
4. Кадри.
5. Научно-приложни звена.
6. Обекти.
7. Организационна система за научно-приложна дейност.

Научни постижения има в България и в другите страни на света. Задачата на БСФС е да ги изучава и внедрява в практиката. Съгласно решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15. XII. 1971 г. "създаването" на научни постижения е дача на ЕЦНПКФКС към КМС. Това каче не означава, че БСФС трябва да не интересува от научноизследователската работа. Като главни консуматори и потребители на физкултурната наука ние силно сме заинтересовани от дейността на ЕЦ и останалите научни звена и очакваме, че ще се създават предпоставки и условия за подпомагане дейността на БСФС по решаване проблемите на масовото развитие на спортовете, високото спортно майсторство и комунистическото възпитание. Ние изцяло подкрепяме създаването на ЕЦНПКФКС към КМС и ще съдействуваме с пълни сили за неговото утвърждаване

За ефективното внедряване на научните постижения и световния опит е необходима съответна научно-приложна база. Обикновено се смята, че това е преди всичко научна или научно-медицинска апаратура. Не бива ограничено да се гледа на този важен проблем. Апаратът за измерване на кръвното налягане или електрокардиографът още не означават, че сме решили въпроса за прилагане на науката в практиката. Научно-приложната база би могла да се класифицира главно за тренировка, за контрола на тренировката, за състезанията и за възстановяването.

В научно-приложната дейност работят кадри от различни профили – спортни педагози, организатори, медици, физиолози, биохимици, математици, инженери, както и среден изпълнителски персонал. Кадрите, работещи в научно-приложните лаборатории, изучават и усвояват работата върху новата апаратура, пригаждат методики за научно-приложни изследвания, участвуват като ръководители или изпълнители в изследванията, интерпретират получените резултати и помагат на треньорите да направят правилни изводи и съответни промени в тренировката. В системата на БСФС работят голям брой висококвалифицирани треньори и специалисти, с богат опит и възможности за експериментиране в естествени условия, за извършване на изследователска работа. Трябва да подчертаем със съжаление, че нито връзката научен работник-треньор, нито използуването на висококвалифицирани треньори и специалисти за изследователска работа са намерили правилно разрешение в досегашната ни дейност. Задачата за ускорено внедряване на научно-техническите постижения в учебно-тренировъчния процес налага на базата на ЕЦ към КМС да се създаде стройна система за обединяване на усилията на научните сътрудници от ВИФ "Г. Димитров", БАН и други научни институти, НПЛ и най-добрите треньори и спортни специалисти.

НАУЧНО-приложните звена на ЦС на БСФС са научно-приложните лаборатории и кабинетите. Ние имаме 8 научно-приложни звена. Това са: лаборатория по проблемите на спортната тренировка, лаборатория по спортна физиология (с кабинети по спироергометрия, хипоксия, електромиография и електрокардиография), лаборатория по спортна биохимия, лаборатория по спортна психология, електронна лаборатория и механична работилница, стационар по спортна травматология и рехабилитация, център за научна информация и документация и кинолаборатория.

След създаването на лабораториите към ЦС на БСФС последователно се изградиха и 7 НПЛ в провинцията – Русе, Плевен, Варна, Бургас, Сливен, Пловдив, Видин, и ЦСКА „Септемврийско знаме". В научно-приложните звена са съсредоточени база и кадри за контрол и помощ по управлението на учебно-тренировъчния процес. Като количество звената не са малко. Големият проблем тук е за тяхното насищане със съвременна апаратура и висококвалифицирани кадри.

Обекти на научно-приложната работа са отделните спортисти, отбори, школи и спортни училища, а не НПЛ, както обикновено се възприема от някои деятели. Смисълът на цялостната научно-приложна дейност е да се стигне до обекта – до самите спортисти, където става внедряването на научно-техническите новости в практиката.

Ускореното внедряване на научно-техническите постижения в учебно-тренировъчния процес изисква решително да се подобри организацията и ръководството на научноизследователската и научно-приложната дейност, да се постигне пълна мобилизация на силите и най-правилно съчетаване на възможностите на треньорите, научните работници, спортните лекари и други специалисти, работещи по научноизследователската, научно-приложната, техническата и информационна дейност в областта на физическата култура и спорта.

НАШАТА ЦЕЛ е да преминем от теоретическите постановки към практическото използуване на постиженията на науката и техническия прогрес в спортната тренировка. Не е достатъчно само да признаваме ролята на науката, нито само да утвърдим, че тренировката е вече сама по себе си научен процес. Бъдещето на научно-приложната и тренировъчна дейност води до пълното им сливане и реализиране като единен процес – като процес на научна спортна тренировка. В съзнанието на кадрите на БСФС трябва да се утвърждава убеждението, че без научна подготовка те не биха могли да ръководят своята дейност.

Пленумът на Централния съвет на Българския съюз за физическа култура и спорт изказа увереност, че научните работници и специалистите ще положат още по-големи усилия и творчески труд за изпълнение на неговите решения, които ще спомогнат за утвърждаване и разширяване позициите на българския спорт.

3

4

5

НАУЧНО-ПРИЛОЖНИТЕ ЛАБОРАТОРИИ НА БСФС СЕ УТВЪРЖДАВАТ ВСЕ ПОВЕЧЕ КАТО ЦЕНЕН И НЕОБХОДИМ ПОМОЩНИК В УЧЕБНО-ТРЕНИРОВЪЧНИЯ ПРОЦЕС. СНИМКИТЕ НИ ЗАПОЗНАВАТ С ДЕЙНОСТТА НА НПЛ В ПЛОВДИВ (СН.1), СОФИЯ (2), РУСЕ (3), ВИДИН (4) И ПЛЕВЕН (5).

ЕСЕНТА ЗАВЪРШИ, ЗА ПОЧИВКА Е РАНО

Този път разделянето на шампионата е само условно – есенният му дял завърши, но за почивка е рано. Предстоят – при трудни зимни условия! – два пролетни кръга, които по същество трябва да бъдат причислени към първата половина на първенството.

А тя – погледната строго по програмата – вече завърши с убедителен аванс на "Левски-Спартак" в челото и много неизвестни в дъното на таблицата, където останаха отбори, чиито "заявки" в началото на първенството бяха съвсем другиг..

XV КРЪГ

"Славия" – "Академик"	2:1
Етър" – "Янтра"	3:1
Пирин" –"Тракия"	0:1
"Спартак" – "Черно море"	2:1
ЖСК-Спартак" – "Ботев"	1:3
Миньор" – ЦСКА "Септ. зн."	1:1
Левски-Спартак"–"Локомотив"(Сф)	1:0

ЗА ВОЙНОВ СЕ ПОЛОЖИХА МНОГО СИЛИ, НО ТОЙ СПЕЧЕЛИ МНОГО ДВУБОИ...

ВОДАЧЪТ ИЗНЕВЕРЯВА НА...СЕБЕ СИ

...Точно в 29-а минута Войнов от дузпа закръгли есенния актив на "Левски-Спартак" на 29 точки. Във футболните първенства до такъв актив не се стига всеки ден и точно поради това постижението заслужаваше да бъде отпразнувано с хубава, със силна и ентусиазирана игра.

Но срещу столичния "Локомотив" водачите в класирането не можаха да сторят това. И с нищо не подсказваха, че искат да го направят. Играха без напрежение, отпуснато и в общи линии изневериха на онова, което им донесе толкова успехи през сезона. Нямаше го онзи постоянен стремеж да се владее топката – неведнъж "сините" я губеха с лекота, почти постоянно позволяваха на съперника си да я разиграва продължително; не личеше онази настойчивост в откриването и използуването на слабите пунктове в редиците на съперника; не се прояви и бързината на действията, която често бе най-силното оръжие на отбора.

И точно затова заслугата за победата този път е на вратаря Стайков и четиримата защитници пред него, макар че и те понякога се оставяха да бъдат "приспани" от разиграването на локомотивци и трудно превключваха на високи обороти, когато съперниците им рязко сменяха ритъма на играта. Иначе този път средната линия на отбора просто се загуби. Действията не бяха синхронизирани, периметърът на действие – сравнително малък, точността – под сериозна критика. Стоянов отдавна не е бил така нестабилен, Павлов – толкова епизодичен в акциите си, Панов – с така неизразителна игра. А слабостите в средата на терена се пренасяха и върху нападението. Вярно е, че и Войнов, и Веселинов имаха често успехи срещу директните си съперници. Но и двамата често стесняваха фронта на атаката, привличаха към себе си и други защитници и в края на краищата бяха неубедителни, когато трябваше да привключат усилията си. И ако в първия час на мача "сините" създадоха повече положения за гол, причината все пак е в разликата в класите, която не може да се скрие...

Слабостите на "Левски-Спартак" в този мач бяха очевидни, но това съвсем не бе единствената причина за равностойната игра. "Локомотив" имаше свои достойнства, които бяха колкото в бойкото настроение, толкова и в тактическата целенасоченост на отбора. Целият състав търсеше продължителното владеене на топката; всички като един предугаждаха къде ще "натисне" "Левски-Спартак" и винаги се намираше кой да помогне (стана дума, че Арсов и Димитров често губеха единоборствата, но това не бе фатално – те бяха разумно дублирани); резките спускания на Хаджиев и постоянното движение на Борисов често бяха добре съчетавани с позиционната игра на Михайлов, който – когато не се увличаше в индивидуални акции, на каквито в момента не изглежда способен – имаше хубави хрумвания и изпълнения.

Всичко това позволи на "Локомотив" да вземе мача в свои ръце в последните 30 минути, когато "Левски-Спартак" остана да разчита единствено на защитата си. И тогава "черно-червените" имаха право да изравнят. Впрочем те реализираха гол, който не бе зафиксиран заради засада, която не можеше да съществува.

Митьо ЕКСЕРОВ

МАЧ БЕЗ ФУТБОЛ

Трибуните бяха пълни. Двата отбора мобилизирани и с желание за победа. Това създаваше условия за интересен двубой. Но теренът на стадиона в Перник приличаше повече на езеро, отколкото на футболно игрище. И всички играчи мислеха как ще издържат 90 минути това газене във водата, а не да покажат красотата на играта и възможностите си на футболисти от майсторската група. Мачът постави на изпитание главно физическата издръжливост на играчите и във всички двубои печелиха тези, които се хвърляха в единоборствата с мощ и устрем. Техническото умение нямаше висока стойност в тази среща.

Треньорите бяха предвидили последиците от наводнения терен и тактическите указания бяха категорични – да не се задържа топката, да се търсят главно дългите прехвърляния и най-ясните, най-простите комбинации.

Домакините изпълняваха по-добре тази задача. Въпреки че получиха гол още в 4 минута (удар на Марашлиев, отклонен от Р. Миланов (б). в собствената врата), те през целия мач се стремяха да действуват рационално, топката да бъде по-далеч от тяхното наказателно поле, да се използува всяка възможност за удар към вратата на ЦСКА "Септ. знаме". Всичко това бе придружено с много грешки, дори с комични ситуации, предизвикани от нелогичните капризи на топката по невъзможния терен, но футболистите на "Миньор" преследваха настойчиво своята цел, помагаха си взаимно при трудните положения и. в крайна сметка наложиха своята воля на игрището. Голът на лявото крило Славов възнагради усилията им. Изравниха резултата и се бориха мъжки да постигнат повече. Не могат да бъдат винени, че победата не им се усмихна.

От армейците се очакваше поне по-разумна игра. Опитът им на първокласен отбор ги задължаваше да внесат повече ред в своите действия. Но сякаш да демонстрират липсата на тактическа дисциплина, те прекаляваха с дрибъла и сложните подавания, блъскаха се един до друг и сами създаваха допълнителни пречки за играта си. Искаха да се върнат с две точки от миньорския град, а оставиха напред само Михайлов и Марашлиев. Двамата се во-

НЕПРИЯТЕН МОМЕНТ ЗА ФИЛИПОВ: ТОПКАТА ЩЕ СПРЕ В МРЕЖАТА И 1:1.

Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

деха като сиамски близнаци в центъра, фронтално пред вратата на пернишани и за отбраната на домакините, умело дирижирана от Банчев, не бе трудно да се справя с армейските атаки. Отборът на ЦСКА е загубил много от остротата на своето нападение. Ако иска да жъне предишните успехи, първо условие е да се намери по-ефикасно "оръжие" за резултатна игра на предна позиция. Дори Денев не бе ефикасен в този мач. Уплете се в игра на дребно, губеше почти всеки директен спор за топката и се прибра в съблекалнята значително по-рано от останалите. Замени го Атанасов, който пък се уплаши от водата и не оправда решението на треньорите. Фигури като Пенев и Б. Колев можеха да бъдат по-полезни в такава обстановка. Трябваше да проявят с по-голяма сила своя опит на водещи играчи. Но и те се оказаха слаби звена, дори голът стана по тяхна вина. Въобще за отбора на ЦСКА се очертава нелека "зимна ваканция", а ръководството и треньорите на състава ще трябва да решават доста проблеми до пролетта.

Димитър ДЖАРОВ

ТИПИЧНО ЗА МАЧА В ПЕРНИК: ИГРАЧИТЕ СЕ ГУБЕХА (И В БУКВАЛНИЯ, И В ПРЕНОСНИЯ СМИСЪЛ НА ДУМАТА) ПО НАВОДНЕНИЯ ТЕРЕН.

НЕЩАСТЕН МАЧ НА «АКАДЕМИК»

СИМОВ Е СПРЯН С ЦЕНАТА НА... НАРУШЕНИЕ.

Съботният следобед бе слънчев и приятен, настройваше за игра. Само теренът бе на петна, различен на различни места, хлъзгав и това усложняваше задачата на "Академик" и "Славия".

Именно на такъв терен бе нужно пълно съсредоточаване и внимание към всяка топка. Но състезателите играха нервно, припряно, често изтърваваха топката по своя вина, а не от съпротивата на противника.

Дали бе само от прекалено желание да надделеят и поради терена? Мисля, че не бе само това. У "Славия" няма човек, който да дирижира играта, да я изважда от това състояние на припряност и неточност. Григоров бе изнесен най-често на острието на атаката. Желязков – неприятно бе на моменти да се гледа неговата инертност, толкова по-фрапираща на фона на общо повишено боево настроение на отбора. Александров? Той като че ли играе повече за себе си, отколкото за другите. Може би Исакиадис? По маневра и технико-тактически качества той изглежда подходящ. И в събота през него преминаха много топки, много от тях изиграа сполучливо. Но, разбира се, на 18 години от него е още рано да се иска да бъде завършеният състезател, който прави играта на отбора.

"Академик" в това отношение бе по-добре, повече негови хора участвуваха в една нападателна акция. Но последният пас бе най-често не навреме или не на място... Студентите имаха успех във въздушните двубои, след такива положения бяха нанесени най-хубавите удари към Цолов. Удачни ходове предприеха в отделни случаи Мл. Василев, Б. Симов, Янков, хубав бе голът на М. Горанов. Над всички обаче мисля, че трябва да се постави Тишански. Този младеж в последно време израсна, налага се със спокойната, технична игра, с умело избиране на позицията.

И именно неговото име се преплете с нещастието на "Академик" в моя мач. Да, това бе наистина един нещастен мач за студентите! Не стига, че играха по-добре от своя съперник, който не нанесе нито един удар към вратата, но си направиха автогол, а накрая загубиха и едната точка поради решението на съдията Желябов да прецени, че Тишански умишлено спрял топката с ръка... Във футбола сме видели много парадокси, но простата логика говори, че един футболист не би играл умишлено с ръка на онова отдалечено от вратата място, и то в 84-а мин., и то при 1:1. Логиката на Желябов, с която вече имахме случай да се срещнем при други печални обстоятелства, е друга.

Александър ЯСНИКОВ

«СТАРТ» ПРЕДВИЖДА

АКАДЕМИК – ЦСКА "СЕПТ. ЗН. " x2
4 5 10 18–29

ЛЕВСКИ-СПАРТАК – Ч. МОРЕ1
В София: 17 3 0 55–10
Във Варна: 4 6 13 24–30

ЕТЪР – СЛАВИЯ 1
Във В. Търново: 0 2 2 2–2
В София: 0 0 3 2–8

ПИРИН – ЯНТРА 1
В Благоевград: Неса играли за п-во.
В Габрово: 0 0 1 0–2

СПАРТАК – ТРАКИЯ1
В Плевен: 13 5 2 38–11
В Пловдив: 3 1 16 10–38

БИРМИНГАМ – УЕСТ ХЯМ x1
В Бирмингам: 2 1 0 4–2
В Лондон: 0 0 3 4–9

БЪРНЛИ – АРСЕНАЛ 1 2
В Бърнли: 2 1 5 7–14
В Лондон: 0 2 6 7–13

ЧЕЛСИ – ЛИЙДС 1 x 2
В Лондон: 4 4 1 15–9
В Лийдс: 0 2 7 3–19

МАНЧЕСТЪР ЮН. – КОВЪРНТРИ 1
В Манчестър: 3 2 1 10–4
В Ковънтри: 2 1 3 8–10

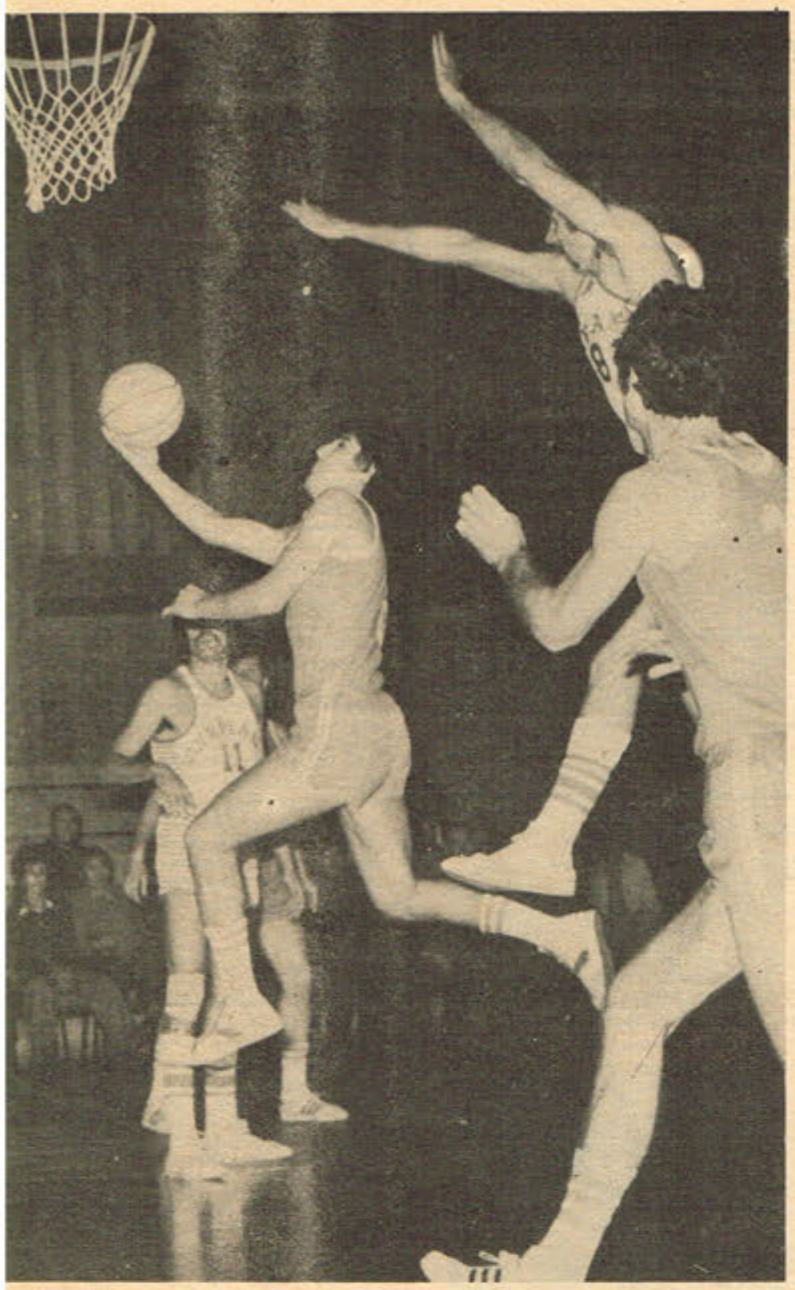
НОРИЧ – ЛИВЪРПУЛ x 2
В Норич: 0 1 0 1–1
В Ливърпул: 0 0 1 1–3

ТОТНЪМ – МАНЧЕСТЪР С. 1 x
В Лондон: 1 3 3 8–12
В Манчестър: 2 1 4 6–16

ФИОРЕНТИНА – ИНТЕР 1 x
Във Флоренция: 2 6 2 11–10
В Милано: 1 2 7 8–21

ЛАЦИО – НАПОЛИ x
В Рим: 2 0 1 5–1
В Неапол: 0 0 3 0–4

БОЛОНЯ – ТОРИНО1
В Болоня: 7 2 1 14–4
В Торино: 2 4 4 9–16

ИЗПОЛЗУВАНИ И ПРОПУСНАТИ ШАНСОВЕ

Само преди седмица перспективите бяха по-розови от всякога: и петте български представители в европейските клубни баскетболни турнири бяха достигнали сравнително благоприятни резултати в първите осминафинални срещи. И преди реваншите имаха всички шансове да прекрачат в "пакет" в четвъртфиналните групи, а заедно с това да направят България единствената страна с пълно представителство в онзи етап на борбата, който вече напомня за класа и авторитет на нашия баскетбол. Уви, шансовете бяха използувани само 60 процента, а пропуснатите възможности трябва наистина да се съжалява, защото те бяха направо проиграни без борба докрай.

Но най-напред – адмирации за отборите ни, които продължават нагоре. Не само заради класирането, а защото успяха да отстранят авторитетни съперници в истински турнирни битки. Разбира се, противникът на "Марица" прави изключение, но за чест на пловдивчанки те и като гости, и като домакини изграха среща анкарските колежанки под девиза: "Бий, за да те уважават!", а два пъти останаха на косъм от стотe точки и постигнаха един от рекордните резултати в своя турнир. Ала какво удоволствие и удовлетворение бе за публиката в препълнената зала "Универсиада" да наблюдава блъсъка на армейските баскетболисти с атинския "Олимпиакос"! Предварително можахме да се запознаем (запознахме и читателите на "Старт") от разказите на треньора и играчите с класата на гръцкия носител на купата; после личните ни впечатления (в залата и пред телевизорите) потвърдиха сведенията. А същевременно – и очакванията за нещо голямо, тъй като това бе наистина демонстрация на голям баскетбол. Имаше безпогрешна стрелба: Маринов и Гелвиртън; борба за надмощие на "Втория етаж": Джонс и Кастрinакис, Пейчев и Брънзов; виртуозни технически изпълнения: Богданов и Йозоглу. И всичко това – в истинска боева атмосфера на неизвестност и напрежение до последния сигнал, който нашият отбор издържа и нервно, и тактически. За да ни вдъхне надежди, че ЦСКА е нещо повече от само един потенциален състав! След като небрежно "разсипа" големия си аванс до 18 точки в първия мач и засили съмненията в крайния успех с някои организационни неуредици (за Чехословакия отпътува непълен състав), "Академик" (Сф) с рутина и хладнокръвие в Оломоуц загуби битката, но спечели "Войната" с "Дукла". Елиминирането на чехословашкия шампион само по себе си е белег за класа и за амбиции.

Амплитудата от 60 точки (между плюс 29 и минус 31) за три дни в мачовете на "Балкан" с "Югопластика" изглежда невероятна, но. . . само за онези, които не следят от близко срещите на купите на Европа. Тъй като не е нито прецедент, нито куриозно изключение, а само поредното обвинение към ФИБА за неспособността ѝ все още да се справи с подобни компрометиращи и играта, и турнирите, и самата международна федерация аномалии. "Югопластика" е несъмнено силен и опитен отбор – финалист преди два сезона за купата на шампионите, миналогодишен финалист за купата на купите – и освен да играе баскетбол, знае и как да спасява неспасяемото. Тъкмо това обаче липсва на "Балкан", който за втори път преглъща подобен горчив хап (сервиран му преди 4 години от "Ювентуд" при аналогични резултати). А това също е "майсторство", без което "Балкан" си остава силен тим, но. . . за местна "консумация". . .

СМЕТКИ БЕЗ КРЪЧМАР

Ако за всеки спорт неговата публика значи играч повече, за баскетбола тя струва поне колкото двама играчи. И ръководителите на такова баскетболно дружество като ФД "Академик" (Сф) са последните, на които би трябвало да се напомня тази азбучна истина. Затова с такава изненада и разочарование любителите на играта посрещнаха решението баскетболистите на дружеството да посрещнат италианския ДЖЕАС в друга зала час и половина след мъжкия мач между ЦСКА и "Олимпиакос". Затова чищожна част от хилядната, настроена и сама да "играе" (и веднаж вече прекрасно изиграла ролята си!) публика пое по стръмнината на Слатинския редут между "Универсиада" и "Фестивална". Затова и в обстановка, по-подходяща за богослужение, отколкото за голямо състезание, нямаше кой да скъса косъма, след като победата на нашия отбор на три пъти висеше на косъм. . .

Така едното зло – неуважението към публиката, доказала многократно привързаността си към "Академик" (пък и нормално е "Мохамед да отиде при планината", а не обратно), доведе друго, по-голямо – елиминирането на студентите по възможно най-болезнения начин. Резултат, който можеше да се предвиди и бе предвиден, щом като председателят на БФ по баскетбол Б. Такев сам трикратно увещаваше представителите на "Академик" да насрочат мача в "Универсиада". От всички, освен от тези, които бяха длъжни да го предвидят. . .

Ала "Всеки калпазанлък си има теория" и този път тя бе изтъкана от най-тънки сметки: как ще се икономиса наемът за залата, как няма да се нарушават договорите с управата на "Фестивална", как не ще има проблеми с ЦСКА при разпределението на "благата" от билетите, как италианските ще се пързалят по хлъзгавия под и ще се омотаят като пилета в кълчища в безбрежните хоризонти на "Фестивална". . . Ефектът, разбира се, бе както при всички сметки без кръчмар. И един колега остроумно го посочи: "Сега дружеството ще направи и "надпланови" икономии!"

Тъй като женският отбор напусна борбата. . .

КОГАТО ЕДИН БАСКЕТБОЛИСТ ИГРАЕ ТАКА, КАКТО ПЕТКО МАРИНОВ (С ТОПКАТА) НА МАЧА С "ОЛИМПИАКОС" И ВКАРА ПРИ ТОВА 30 ТОЧКИ, "БРАВО!" Е НАЙ-МАЛКОТО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ КАЖЕ ЗА НЕГО.

В СОФИЯ ЛИЛИЯ ЯНКОВА (АК–10) БЕ БЕЗПОМОЩНА СРЕЩУ МАРИЯ ВЕГЕР (ДЖЕАС–5). А "ИТАЛО–ЮГОСЛАВЯНКАТА" ДАДЕ ПРИМЕР ЗА ПРОПОРЦИИ ВЪВ ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ "ЗВЕЗДА" И ОТБОР.

ЕДИН МЛАД ИГРАЧ НАМИРА ПРИЗНАНИЕ – ВАЛЕНТИН ШАРКОВ (АК–10) СЕ ПРЕДСТАВИ ОТЛИЧНО И В ДВЕТЕ СРЕЩИ С "ДУКЛА".

ЕТО ЕДИН СЛУЧАЙ, КОГАТО ДАВИД Е ПО-ГОЛЯМ ОТ ГОЛИАТ: ЕЛЕНА ПЕТРОВА (160 СМ) Е СПЕЧЕЛИЛА ТОЗИ ВЪЗДУШЕН ДВУБОЙ С КЮНЮЛ (205 СМ).

ЦЕНАТА НА ЕДИН КОШ

С изключение на "Марица" (Пд), останалите наши представители в европейските клубни баскетболни турнири имаха за съперници на осминафиналите отбори от най-добра европейска класа и съвсем закономерно крайните победители бяха определени фактически с цената на един кош. За съжаление в два от трите случая решителните две точки бяха в полза на противниците. . .

Ето резултатите от срещите-реванш и крайните резултати:

КЕШ – мъже: "Дукла" (Оломоуц) – "Академик" (Сф) 90:80(155:163).

КНК – мъже: ЦСКА "С. знаме" – "Олимпиакос" (Ам) 79:69 (138:136).

Купа "КОРАЧ" : "Югопластика" (Спл) – "Балкан" 104:73 (166:164).

КЕШ – жени: "Марица" – "Юкселиш колеж" (Анк) 99:46 (195:104).

КНК – жени: "Академик" (Сф) – ДЖЕАС (Им) 80:73 (121:123).

До четвъртфиналите на петте баскетболни турнира за клубните купи на Европа достигнаха 40 отбора, които с нетърпение чакат да узнаят съперниците си в групите, които ще им определи жребият, теглен днес в седалището на ФИБА Мюнхен. Четвъртфиналистите са представители на 14 страни. При отсъствието на мъжките отбори на СССР, които през този цикъл не участвуват в турнирите, впечатлява успехът на Италия, която е представена във всички турнири, докато Югославия няма да оспорва само женската купа на шампионите. В това своеобразно класиране по нации България е на трето място с участници в три турнира – заедно с Испания, Румъния и Франция, но единствена между тях с претенции и за двете шампионски купи.

Материалите са написани от Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Янко ГЪРОВ и Емил МАНДЖАРОВ

ЕДНО МАЛКО «БЪЛГАРСКО ЧУДО»

Както е известно, тази бяла топчица е дяволски пъргава. Дори невраственична. Следва чудни параболи, които сякаш опровергават законите на гравитацията. Може да се движи на зигзаг или да получи такова ускорение, че само лъвски скок е в състояние да я догони. Не винаги. Малко са спортовете, където постоянно променящата се материална част играе такава новаторска роля. Твърде често всяка нова гумена облицовка на ракетата ражда непонятни фалцове и малки превърти в техниката и тренировъчните методи. Много спортове искат истинска виртуозност, но в тениса на маса тази виртуозност стига до фокусничество. Приятно е за гледане, но трудно е за изживяване. Може би никъде другаде психиката на състезателя не е подложена на такова непрекъснато натоварване.

Така беше на открития шампионат на България по тенис на маса, който се състоя в Пловдив и продължи три дни. Участвуваха 8 страни: ГДР, Полша, Унгария, Чехословакия, Югославия, Румъния, Гърция и Турция. Този турнир се оказа много изтощителен не само поради системата "всеки срещу всеки", но и поради силната конкуренция – сякаш надделя изкушението да се възползуваме максимално от турнира за най-интензивни тренировки. Това бе постигнато. Накрая можеше, с малко въображение, да се прочете в засмените очи на някои състезатели шеговитият израз – "умореният коне ги убиват, нали?". . . Непрекъснати срещи. Не смогваш да си зареждиш душевните батерии с психически ток и те вече се изтощават в поредната среща. Посягаш към резервите. Защото това е игра на фойерверки, на светкавични решения и светкавични изпълнения, на бързи печалби и на още по-бързи загуби, и всяка изтървана топка е като игла, забита в нервен възел. Защото тази "наивна" топчица е наистина много малка и ефирна, но прелива от динамизъм и драматизъм.

В Пловдив се случи едно малко българско чудо. Откритият шампионат на България няма още реномето на откритите шампионати на Унгария, Югославия или Скандинавия. Там действително отива световният елит и те се превръщат в малки световни първенства. В Пловдив Югославия, Унгария и Чехословакия (водещи сили в тениса на маса) не изпратиха първите си ракети, а вторите, но ГДР, Румъния, Полша, Гърция и Турция изпратиха най-добрите си сили.. Много от мачовете бяха над средното световно равнище и това прави още по-ценна значителната победа, извоювана от българските състезателки и състезатели, които имат нов треньор – Люб. Грамчев.

Потвърждава се възходящата линия на Нейкова и Рангелова, които извоюваха отборната победа, победата на двойки, а Нейкова стана индивидуален шампион, след като победи на финала Рангелова. Класирането на мъжете също е радващо. Генчев и Дамянов извоюваха отборната победа и победата на двойки. Унгария спечели индивидуалния шампионат за мъже (Тимар), а ГДР се класира на първо място в смесените двойки (Рауе и Щефан). Направи впечатление порасналата класа на тенисистите от Гърция и Турция – те ще бъдат вече сериозни конкуренти в балканските шампионати.

След такива победи може да се очаква догодина да дойдат повече първи ракети и откритият шампионат на България да порасне с една класа.

Жак ШЕМТОВ

ЗВЕЗДИТЕ НА ШАМПИОНАТА: ЕМИЛИЯ НЕЙКОВА И АЛБЕРТИНА РАНГЕЛОВА. СНИМКА: СТЕФАН МИНКОВ

СУПЕРЛИГА ИЛИ СУПЕРТУРНИР

ЗА КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ

Отново, както неведнъж в последните години, в европейските футболни среди се заговори упорито за създаването на суперлига. Идеята е известна – най-добрите клубни отбори да бъдат събрани в една международна група и да играят целогодишно всеки срещу всеки при разменено гостуване. Идеята не е нова, правени са много и различни предложения, но за нейното конкретно осъществяване не е направена нито една положителна крачка. И затова създаването на суперлигата трябва да бъде поставено под

НАЙ-СЕРИОЗНО СЪМНЕНИЕ

Проектът за суперлигата безспорно има и някои положителни страни. На първо място той разчита на желанието на зрителите да наблюдават интересни международни срещи, но международни срещи "със залог", в рамките на официално състезание, а не просто приятелски. Практиката показва, че към последните интересът непрекъснато намалява.

Срещу създаването на суперлигата обаче има и много сериозни аргументи:

● Мачовете в нейните рамки ще бъдат преди всичко в разрез с националните шампионати. Ако участниците в суперлигата продължат да участвуват в тях, програмите им ще трябва да бъдат съгласувани с нейната, а това едва ли е възможно. Ако пък бъдат изваден от националните първенства, съществува сериозна опасност много страни да бойкотират идеята.

● Срещите в суперлигата ще доведат до прекомерна заетост на най-добрите футболисти, ще останат съвсем малко свободни дати за междудържавни срещи, а това безспорно ще засили противоречията между клубовете и националните федерации, които и сега на много места са трудно преодолими.

● Сериозно предимство в суперлигата ще имат богатите клубове, особено в страните, където е разрешен внос на футболисти. Това може да изроди прояват като спортно състезание и да я направи повече или по-малко дирижиран спектакъл, каквато характер имат неуспяващите професионални "трупи" по лека атлетика и кънки-бягане.

● Ако попълването на суперлигата стане по чисто спортен начин (да отпадат примерно два-три-четири състава, тяхното място да заемат примерно достигналите до полуфиналите за купата на европейските шампиони), съществува сериозна опасност само в течение на няколко години да бъдат събрани представители предимно на няколко страни, където съществува възможност по някакъвен начин бързо да бъдат създавани силни отбори.

Всички тези пречки, а наред с тях много и други, поставят под съмнение създаването на суперлигата.

Непрекъснатото подхващане обаче на тази вече стара идея трябва да подскаже, че в нашия континент, независимо от сериозния брой официални международни турнири, все още има глад към международни срещи на високо равнище и че все още желанието на клубовете за повече международни контакти не е удовлетворено. И че следва да се намерят пътища за подобряване и обогатяване на международния спортен живот.

В този случай едва ли е нужно да се мисли за създаването на нови турнири. Подобни предложения вероятно вече имат съдбата на идеята за суперлигата. Далеч по-приемливо ще бъде да се намери

НОВА ФОРМУЛА

за европейските клубни турнири, ежегодно организирани от УЕФА, и на първо място на борбата за купата на европейските шампиони.

Понастоящем този турнир, придобил изключителна популярност и станал присъщ на европейския футболен живот, както са националните шампионати, не е тяхно естествено продължение. Първенствата на всички европейски страни се организират по системата всеки срещу всеки и изключват случайността; турнирът за купата на шампионите е по системата на елиминирането с всички неудобства, които тя носи. (Нима не е достатъчно да спомена, че миналогодишният носител "Аякс" трябваше да елиминира последователно ЦСКА"Септ.знаме", "Байерн" и "Реал", все отбори, които можеха да имат основателни претенции, че ще се справят с другия финалист, с "Ювентус".)

Следователно няма нищо по-нормално от това, турнирът за купата на европейските шампиони да бъде приведен в съответствие с националните първенства, които така или иначе са негова увертюра, да преминава по система, близка на "всеки срещу всеки", и да изключва във възможно най-голяма степен случайностите.

Какво може да се направи?

Редно е борбата да преминава в три етапа:

● В първия от тях 32-а участвуващи отбора следва да бъдат разделени на четири "класи" съобразно спортно-техническата си стойност. Спираме се отделно как трябва да стане това. След това се образуват осем групи от по четири отбора, по един представител от всяка "класа". В рамките на всяка група се играят следните срещи: отборът от класа "А" с отбора от класа "Г" и отборът от "Б" с отбора от "В". Победителите в тези двубои се срещат помежду си и излъчват първенеца на групата.

● Осемте първенци в групите се разпределят в две полуфинални групи, в които се играе всеки срещу всеки при разменено гостуване.

● Първенците на тези полуфинални групи играят финален мач на неутрален терен.

Предимствата на тази система са много. Преди всичко най-слабите отбори ще могат да обменят опит с най-силните, да задоволят интереса на своите почитатели към футбол на най-високо равнище и поради това да не бъдат в дефицит от тези срещи, както многократно се случва досега. Изключва се възможността един отбор да върви напред само заради добрия си жребий, какъвто е миналогодишният случай с "Базел" например. Не съществува опасност двубои, които биха могли да имат претенции за финал или най-малко полуфинал, да се състоят още преди четвъртфиналите. Намалява се до минимум случайността в борбата между осемте най-силни състава.

Възможни са, разбира се, и възражения. Те ще се отнасят преди всичко до продължителността на борбата. Трябва веднага да подчертаем, че тя практически няма да излиза от рамките на досегашната натовареност на най-силните отбори. Сега финалистите в турнира за купата на шампионите участвуват общо в девет срещи; при осъществяването на новата формула техният брой ще нарасне само с две. За осъществяването на тази програма няма абсолютно никакви пречки. Достатъчно е да спомена, че сега финалистите в борбата за купата на УЕФА играят по 12 срещи. И въпреки това този турнир се ползува с нарастваща популярност.

* * *

Възприемането на нова формула на провеждане на турнира за купата на европейските шампиони безспорно ще бъде само от полза. Тя ще пресече стремежите към създаване на суперлига, които в основата си са предимно комерчески, ще предотврати неимоверното разрастване на търговията с футболисти, което неминуемо ще съпътствува създаването ѝ, а в същото време ще допринесе за приятно и ползотворно обогатяване на организирания футболен клубен живот в Европа и за повече справедливост в него.

Недялко ДОНСКИ

НАЙ-ВАЖНИЯТ МОМЕНТ

Няма съмнение, че най-важен момент в предлаганата нова формула за "разиграване" на купата на европейските шампиони е разделянето на отборите в четири класи. То може да бъде осъществено по два начина:

– От комитета за организиране на европейските турнири на базата на миналото представяне на участвуващите отбори или на други представители на техните страни. Този начин сега изглежда най-приемлив, но той страда от две слабости. На първо място не отчита моментното състояние на отборите; едва ли примерно догодишният представител на Холандия ще напомня много силния "Аякс", който бе три пъти носител на купата. А освен това субективизмът и робуването пред имената трудно може да бъдат изключени.

– Другият начин е възприетият на шахматните олимпиади. Представителите на всички отбори ще направят свое класиране според силата на отборите. Сборът от тези подреждания ще даде и окончателното "класиране". Първите осем отбора ще бъдат в класа "А", вторите осем – в класа "Б" и т.н. Ако съставите са повече от 32, последните ще играят предварителни срещи. Този начин изключва в максимална степен субективното определяне на силата на съставите, дава възможност да се подхожда към тях според формата им, а не според минали успехи и затова изглежда по-справедлив.

Така отпада и нуждата от жребий. Отборите могат да бъдат разпределени по групи така, че да бъдат зачетени и интересите на онези, които са на границата между две класи. Ето как би изглеждал съставът на тези групи:

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
1	2	3	4	5	6	7	8
16	15	14	13	12	11	10	9
17	18	19	20	21	22	23	24
32	31	30	29	28	27	26	25

1 АКО СЕ ПРИЕМЕ НОВАТА ФОРМУЛА ЗА ТУРНИРА ЗА КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ, ОЩЕ В ПРЕДВАРИТЕЛНИТЕ ГРУПИ ЩЕ ИМА ПОВЕЧЕ ДВУБОИ КАТО ЦСКА "СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ" – "АЯКС".

2 ДАЛИ ОТБОРИТЕ ЩЕ МОГАТ ДА РАЗЧИТАТ НА ЗАЩИТНИ ВАРИАНТИ (НА СНИМКАТА ВИЖДАТЕ ЧЕТИРИМА ОТ "ЮВЕНТУС" СРЕЩУ ЕДИН ОТ "ДАРБИ КАУНТИ" НА МИНАЛОГОДИШНИЯ ТУРНИР), АКО НАЙ-СИЛНИТЕ ИГРАЯТ "ВСЕКИ СРЕЩУ ВСЕКИ"?

3 И "ДИНАМО" (ДРЕЗДЕН) – С БЕЛИ ФЛАНЕЛКИ – ДОКАЗА СРЕЩУ "БАЙЕРН", ЧЕ НА ВОДАЧИТЕ НА ГРУПИ НЯМА ДА Е ЛЕСНО...

4 КРОЛ СРЕЩУ АМАНСИО, "АЯКС" СРЕЩУ "РЕАЛ": НИМА МОЖЕ ДА СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ ТОЗИ ДВУБОЙ ОТСТЪПВАШЕ НА МИНАЛОГОДИШНИЯ ФИНАЛ?

КУРАЖЪТ ДА ЗАПОЧНЕШ ОТНАЧАЛО

СПОРТИСТ Старт
НАРОДНА МЛАДЕЖ
НА ТРУДОВЕНИЯ ПЕТНЕЗ

Един ден преди европейското пър-нство във Варшава никой не заве-ваше Райчо. Никой не обръщаше имание на българската група. Тре-ори и съдии идваха на тренировки-на съветските гимнастици, на по-ите, италианците, швейцарците. шите наблюдаваха всички трени-вки на другите и сами тренираха. мо Тодор Кукуванов, тогавашният говорен секретар на Българската дерация по гимнастика, казваше време на време: "Ще видят те ре Райчо!" И макар че го казваше иозно, другите го приемаха като га. Какво има да гледат Райчо! Тук Вороних, Клименко, Лисицки. Тук е ерар, и братята Кубица... Самият чо, лишен от всякакви претенции, даше с възхищение известните настици, а когато му дойде ре-т, просто изиграе това, което го ка учили. Двойно салто правеха и уги и то обикновено привличаше анието независимо от това, на какъв уред играе в този мо-нт. Само че тези салта бяха някак недовършени. Гимнастиците зали-ха при приземяването. Райчо из-веше цялата комбинация чисто, еле-тно, с някакъв необикновен финес, ри двойното салто се създаваше чатлението, че за миг се задържа въздуха с опънато като струна ло,после приземява леко и продъл-ва с едно динамично темпо, което ърква и най-силните гимнастици. В овия ден получи най-високата нка на земя. Тогава започнаха вък-ията на цялата българска група. на ли да се стъписа Райчо сега, ко-то вече се вижда златният медал. итваха се да го окуражат: "Спо-йно, Райчо, всичко ще мине добре!" кой е неспокоен?"... Не, момчето стина не разбираше каква е тази тня около него. Какво толкова да повториш това, което вече повтарял хиляди пъти на трени-вките! И на втория ден Райчо игра то в първия. Останалите се стъ-аха. Започнаха да закъсват, а йчо се питаше какво им става, за-грешат на най-лесните места, и ум не му минаваше, че сам ги е ркал. Тогава още не знаеше какво чи състезателна треска. По-късно ше да разбере...

* * *

По-късно на световното първен-во в Любляна, когато отиде вече то европейски шампион на земя, ябваше да усети бремето на то-Всички да очакват от тебе. Едно инствено опиране, отпускане за тица от секундата и вместо све-вен шампион – четвърти. Поздра-ваха го, казваха му, че и това е ус-, че японците са "непробиваеми", ой и така е първи сред европейци-, но Райчо не можеше да си прости зи частица от секундата, която лиши от титлата. Много силен ше шокът от страхотната япон-вълна, която помете самочув-вието на европейците. Помете и йчовото спокойствие. В колко но-се е връщал към това единствено гране! Не можеше да си го прости. тигаше все до едно – отсега на-тък ще трябва да се съобразява и актора състезателна треска.

* * *

Европейското първенство в Мад-донесе отново титлата евро-ски шампион на земя за Райчо стов. Сега от всички страни за-наха да го питат: "А защо само земя? Вие имате талант и за ус-едка, и за висилка. "..." А защо не а прескок?"... И Райчо разбра, че кеш ли, искат повече да можеш. победиш ли, искат повече да по-кдаваш. Че сега от него вече очак-т не да запазва само титлата си земя, а да воюва и за други. Започ-подготовката за олимпиадата е като силен многоборец, като гим-тик, когото ще наблюдават с ин-рес на всички уреди. И месец преди жинската олимпиада дойде ка-строфата. Скъса ахилес. В подоб-случаи "присъдата" е лаконична. рай на състезателната дейност поне край на големите надежди. ично нямаше намерение да се преда-Никога не съм бил в по-добра фор-никога не съм имал такова силно лание да играя, да се състезавам"– ваше тогава Райчо и му се стру-ше, че гипсът още повече тежи. ругите вече заминаваха за Мюнхен, той питаше през час доктор Дагo-В кога ще може отново да трени-..

Виждах го след това в залата как радва като дете на всяка слолука. дваше се на прохождането и вече паше кога ще може да направи ново двойното салто. Не можеше разбере как са идвали преди това , в които тренировките са му

тежали. Да си здрав и да ми тежи! Опиваше се от тази нова сила, която с всеки ден растеше. Радваше се и на новия треньор Евгени Земсков, който непрекъснато увеличаваше натоварванията. Говореше с възхищение за това, че бил еднакво взискателен с всички, че и него, Райчо, съвсем не третира като звезда. "Няма привилегировани!"

– Но ти поне нямаш основание да се оплакваш. Беше любимец. При това единствен любимец на бившия треньор.

– Да, вярно е, но по-добре е да не си любимец. Отборът ти да не те вижда привилегирован. По-естествени са тогава отношенията. Спортистът има повече нужда от обичта, от топлотата на съотборниците си...

* * *

Кога му е дотежала дисциплината, защо е нарушил режима? И самият Райчо не може точно да обясни. Съвсем искрена беше тази реакция: "Не искам да съм любимец", съвсем спонтанно е дошъл после и протестът от незачитане привилегиите на любимеца. И ето че идва като гръм от ясно небе едно наказание – лишаване от състезателни права за шест месеца. Чух, че заявил, че се отказва от гимнастиката, затова се изненадах, че само два дни след това го видях в залата.

– Какво правиш тук?

– Какво мога да правя, тренирам!

– Но нали си наказан.

– Е, да, лишаване от състезателни права, но не от тренировъчни задължения.

– Казал си, че се отказваш от гимнастиката.

– Казал съм! Какви ли глупости не говори човек, като се ядоса. Никога не можех да си помисля дори, че мене могат да ме накажат. И, разбира се, като чуеш една толкова невероятна новина, веднага бързаш да ѝ отговориш: "Ще видят те. Да ме наказват мене. Двукратния европейски шампион! Първата надежда на българската гимнастика." И изобщо все такива големи приказки. А после оставаш два часа на саме със себе си и започваш да говориш по-разумно: А защо пък да не те накажат тебе, двукратния и първата надежда, и пр., и пр... Та нали ти трябва да бъдеш пример за другите, а не някакъв фуклю и въобще куп приказки от този род. И така поприказваш си, наприказваш се и виждаш, че от това полза няма, ами трябва да дойдеш в залата и да тренираш. Не може да се захвърли толкова труд на вятъра. Пък и не е само мой труд.

Ще му прости ли, ако се откаже, неговият преподавател по физическо възпитание в Хасково Христо Делчев, който пръв откри в петокласника бъдещия гимнастик? Ами Георги Радев, който го научи, че гимнастиката е труд и дисциплина. По-късно Георги Керемидчиев оставаше по цели дни с него в залата. "Понякога, казва Райчо, плачех и играех. И тогава най-много съм го обичал. Вярвал съм му винаги, защото той ми вярваше. Можех ли сега да го огорча. Само като си помислех, че мия приказки за отказването могат да стигнат до Пловдив, ми идваше да взема влака и да отида да му кажа да не вярва на това. Нямаше да ми прости и Стоян Коев, който търсеше непрекъснато нещо ново в тренировките.

СЕГА УСИЛИЯТА НА РАЙЧОЩЕ БЪДАТ СЪСРЕДОТОЧЕНИ КЪМ "НОВИ" УРЕДИ. ПОВЕЧЕ ВИСИЛКА, ПОВЕЧЕ УСПОРЕДКА, ЗА ДА ДОКАЖЕ, ЧЕ "КОРОННАТА" МУ ДИСЦИПЛИНА Е ГИМНАСТИКАТА, НЕ САМО ЗЕМЯТА (СН. 1 И 4).

НЕ, НЕ СА БОРЦИ. ПОЗНАВАТ ГИ ВСИЧКИ ГИМНАСТИЦИ. РАЙЧО ХРИСТОВ И НИКОЛАЙ АНДРИАНОВ. ДВАМА ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ ИСКАТ ДА ДОКАЖАТ КОЙ Е ПО-СИЛЕН НА ТЕПИХА. . .(СН. 2)

ДВАМАТА НЕПРЕКЪСНАТО СИ ПОМАГАТ, ВЪПРЕКИ ЧЕ НЕПРЕКЪСНАТО СА И В БОРБА ЗА НАДМОЩИЕ. НА РЕПУБЛИКАНСКИТЕ ПЪРВЕНСТВА ВСЕ СТЕФАН ЗОЕВ УСПЯВА ДА ИЗПРЕВАРИ И ДА ЗАВОЮВА ТИТЛАТА, НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ СЕ ВИЖДА ДРУГИЯТ – РАЙЧО ХРИСТОВ (СН. 3)

Васил Радулов го готвеше за Мексиканската олимпиада, Савчо Събев за Мюнхенската... А какво ще каже Ценко Ценков. Та той си е дал шест години на Райчо. Вярно, готвел е през това време и други гимнастици, но Райчо знае колко много е вложил Ценко тъкмо в неговата подготовка. Само като си помисли за този скромен, работлив човек, който толкова години стои в сянка, и когато се говори за Райчовите медали, никой не се сеща да спомене, че това са и Ценкови успехи, краката сами го повеждат към залата. Да, не можеш така лесно да кажеш "Отказвам се!" Не можеш да хвърлиш толкова труд, толкова надежди на треньорите си. Така Райчо разбра в тези първи дни след наказанието, че какво точно прави гимнастикът Райчо Христов, не е само негова грижа.

И започнаха тренировките, по-упорити, по-интензивни от всякога.

"Не се безпокойте за Райчо, казваше Земсков. – Това е голям гимнастик."

На мевриадата в Полша Райчо скъса отново ахилес. Пазеха го от двойното салто, казваха му, че още не е време за него, но не издържа. Реши да рискува и закъса.

– Какво означава това? – питам старши треньора на националния отбор Земсков. – Край на първата надежда на българската гимнастика?

– Не! Означава, че гимнастическият свят ще види за пръв път на световно първенство един гимнастик с два пъти скъсан ахилес. Има единадесет месеца дотогава. Ще се справим. Видях го след злополуката и първите му думи бяха: "Чакайте ме. Един месец в гипс, един месец за лечението и след това съм в залата. Вече имам опит"... Отсега разработвам специална програма за него. Вече зная, че Райчо ще има кураж да започне отново.

Наистина иска се кураж дори само да бъдеш гимнастик при тази невероятна конкуренция, където първите места изглеждат „раздадени" отдавна. Иска се тройно по-голям кураж да започнеш след второ скъсване на ахилес...

Маргарита РАНГЕЛОВА

ЧУДОТО СЕ КАЗВА ГДР

Постиженията на спорта в Германската демократична република през последните години наистина могат да се нарекат чудо. И все пак, ако се замислим, избраното сравнение звучи малко или повече фалшиво. Защото днес чудеса не стават, защото успехите в една или друга област на живота са плод на упорит, научно обоснован и правилно организиран труд.

Всестранно подпомагана от партията и правителството, спортната общественост в ГДР превърна спорта във всекидневие на нацията, изгради една широка основа, без която високите резултати са немислими или по-точно могат да бъдат плод само на случайността. Разбира се, не всекиму е съдено да бъде шампион. Но и ония, които ще си останат редови приятели на спорта, няма за какво да съжаляват – нали растат като силни, здрави, хармонично развити хора на новото социалистическо общество.

Голямата сила на спорта в ГДР са отлично организираните спортни занимания в училищата. Не случайно тъкмо тук са насочени основните усилия на ръководители и педагози. Още от първия учебен ден – а и преди това! – те създават у децата навици, които остават за цял живот, правят първото пресяване на талантите, насочват най-способните и работливите по верен път.

Днес спортната наука непрекъснато се занимава с проблемите на високите натоварвания и плътността на тренировъчните занимания. В ГДР това са въпроси, които се разглеждат не само във връзка с високото спортно майсторство, но и с часовете по физическо възпитание в училище. Изследванията показват, че в един час от 50 минути детето е действително натоварено едва 5 минути. Сега се търсят най-ефикасните методи за уплътняване на заниманията, за да има още по-голяма полза от тях. Но така или иначе, понастоящем в ГДР от учениците се изисква много повече в часовете по физкултура, отколкото в останалите страни.

Учебната програма е единна, но гъвкаво разработена. Например в планинските райони през зимата на първо място стоят заниманията със ски; в "баскетболната крепост" Халле ударението се поставя върху баскетбола; в Рощок и други градове плуването е задължителен предмет още от втори клас. . .

Училищните спортни колективи разкриват примамливи възможности за извънкласни занимания със спорт. Тренировките в тях се ръководят от преподавателите по физкултура, но се привличат и други педагози, родители, инструктори от физкултурните дружества и дори ученици от по-горните класове. Освен това всяко дете може да спортува и в спортните клубове към предприятията. Там кръгозорът вече значително се разширява: освен лека атлетика, плуване, гимнастика и спортни игри, които са на особена почит в училищата, в клубовете може да се тренира бокс, фехтовка, джудо и т.н.

Тъкмо тук, в училищата, е началото на "тайната", която обяснява бурния спортен възход на Германската демократична република.

ТАКА СЕ ПОЛАГА ОСНОВАТА... ТЕ СА ОЩЕ СЪВСЕМ МАЛКИ, НО В ОЧИТЕ ИМ ВЕЧЕ ПЛАМТИ ОГЪНЯТ НА СПОРТНАТА БОРБА. НАЛИ ВСЕКИ ИСКА ДА БЪДЕ ПРЪВ, ДА БЪДЕ ПОБЕДИТЕЛ

СВЕТОВНАТА РЕКОРДЬОРКА РЕНАТЕ ЩЕХЕР ПОЛУЧАВА ПОЗДРАВЛЕНИЯ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ЛЕКОАТЛЕТИЧЕСКА АСОЦИАЦИЯ ПАУЛЕН. ВЛЯВО Е ТРЕНЬОРЪТ НА СПРИНТЬОРКАТА ХОРСТ ХИЛЕ.

«ГОЛЕМИТЕ» НЕ СА САМИ

През тази година спринтьорката Ренате Щехер направи няколко поправки в таблицата на световните рекорди, а след първенството на ГДР срещу името ѝ бе вписано: 100 метра – 10,8 секунди, 200 метра – 22,1 секунди!

– Може да се каже, че моя резултати се родиха от. . . уплаха – шегуваше се щастливата Ренате. – Страхувах се да не ме настигнат. . .

Както е обикновено, и в тази шега имаше голяма доза истина. Защото протоколът от финалната серия на 100 метра изглежда направо фантастичен:

Щехер – 10,8, Кандар-Фогт – 11,0, Зелмигкайт, Хайнрих, Майер и Малецки – по 11,1, Щрофал – 11,2, Ерхардт – 11,3. А на 200 метра непосредствено след Щехер се наредиха Малецки с 22,3 и Кандар-Фогт с 22,4. . .

Да, в ГДР "големите" не са сами. По петите им напира надежден резерв и конкуренцията между него ускорява движението нагоре към върховете.

Или да вземем женската гимнастика. От големия подиум последователно се отблъснаха опитните майсторки Ерика Цухолд и Карин Янц, но на неотдавнашното европейско първенство в Лондон младите пратенички на ГДР отново бяха най-сериозни съперници на Туришчева и Корбут. И ако 19-годишната Ангелика Хелман бе все пак позната на гимнастическия свят, ако златният ѝ медал на прескок и сребърният на успоредка можеха да се приемат като нещо естествено, истинско откритие на турнира бе 15-годишната ученичка от Лайпциг Керстин Гершау. На първото си състезание от такъв ранг тя се класира трета в многобоя и втора на земна гимнастика!

– Какво ще правите с медалите си? – попитаха я полусериозно, полу на шега.

– Ще ги нося в ръчната си чанта, та да си ги поглеждам по-честичко – отговори смутена крехката девойка, която сякаш все още не можеше да разбере, че е станала "звезда".

Тъкмо в тая простота и непосредственост е чарът на младите гимнастички от ГДР – и на Хелман, и на Гершау, и на ония, които идват след тях. Не току-така многократната олимпийска шампионка Лариса Латинина казва:

– Без да забравят нито за миг, че са момичета като всички останали, представителките на новото гимнастическо поколение в ГДР показват голямо майсторство и смелост. В упражненията им има много женственост и грация. И както изглежда, това се харесва не само на мене. . .

...ски допинг

...един от ония ...на които ви... ...спортните ...истическите ...о на Герман... ...република. ...з цюрихския ...ой неведнъж ...ните от ГДР, ...нг, анаболич... ...ково ли още ...ено се зарад... ...стохме една ...ки на Майер. ...ежда, дори ...ядите ни за... ...започнал да ...впрочем съде... ...ише Майер в ...е "Кумирът". ...на младите ...но някой, ко... ...дражават в ...остигнал ви... ...ехническо съ...

...на във Вест... ...ко", издание ...ът на Гудрун ...кордьорка на ...не. . . Пости... 4.57,51 – е ...ага да може... ...ни да съще... . . . Вегнер и ...ай-високото ...з подражава

В своята дисциплина, кого да взима за пример. И как мислите, какъв кумир си е избрала тя? Самата Гудрун съобщава това в интервюто си:

– Един герой от романите на Константин Симонов – Серпилин, оня твърд офицер от Червената армия, който крачи уверено по своя път, защото е убеден в делото, на което служи.

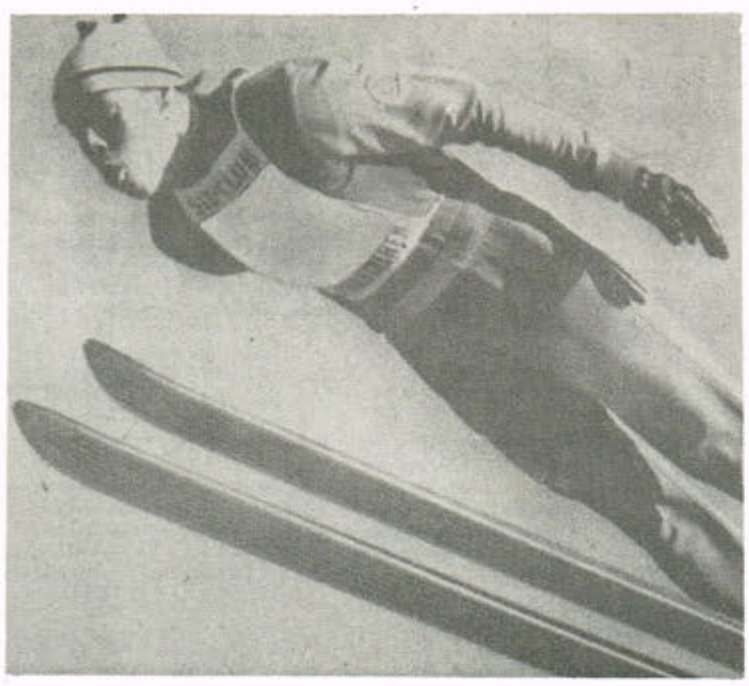
От това убеждение Гудрун черпи своята сила.

Страх ме е, че сме несправедливи към спортистите от ГДР. Подозираме ги, че използуват анаболици, които превръщат мляко в парник за развиване на мускулите, че химиците им са създали допингови препарати, които не могат да бъдат засечени при контрол. . . Истинският им допинг обаче се нарича Серпилин. Герой от роман. Офицер от Червената армия. Така в края на краищата всичко опира до щурм, борба, твърдост, непреклонност, забележително войнишко геройство. . ."

Едва ли тия думи на Майер се нуждаят от допълнителен коментар. . .

ГУДРУН ВЕГНЕР – ТЯ ПЪРВА В СВЕТА "СЛЕЗЕ" ПОД 5 МИНУТИ НА 400 МЕТРА СЪЧЕТАНО ПЛУВАНЕ.

Безстрашният Хайнц

Името на Хайнц Возипиво доби широка международна известност през март тази година, когато на световното първенство по ски-полети в Оберсдорф подобри абсолютния световен рекорд на дължина със 169 метра. На практика това означава да прелетиш цял стадион заедно с трибуните. . .

Това лято на шанцата във Френщат – родното място на известния чехословашки скачач Иржи Рашка – безстрашният Хайнц се възползува от възможностите на това най-голямо в света скочище с изкуствена материя и с 86 метра стана притежател и на неофициалния световен рекорд за ски-скокове без сняг.

– Ако разстоянието за засилване беше малко по-дълго, сигурно щях да "кацна" около 90-те метра – заяви Возипиво.

И тия думи най-добре говорят за същността му като скачач, за единствения му девиз: "Колкото може по-далече!" Хайнц винаги се блазни от метража. Тук започват противоречията. Защото в ски-скока твърде голямо значение има и добрият стил. Цяло лято по шанците с изкуствена материя Возипиво се бореше не само със своите съперници, но и със себе си – стремеше се към по-голямо техническо съвършенство при всички фази на скока.

И това не бе случайно. Младият динамовец от Клингентал гори от желание да оправдае доверието и надеждите на специалистите от ГДР, които са определили него и не по-малко именития му съотборник Георг Ашенбах да защищават честта на своята страна в предстоящото световно първенство по северните дисциплини във Фалун.

5000 точки?
Това не е утопия!

Когато тая есен Бурглинде Полак спечели европейската купа по петобой с нов световен рекорд – 4932 точки, побързаха да я попитат:

– Кога ще може да се победи цифрата 5000?

– Като се върна в къщи, ще видя точно как е записано в графика ми... След световния рекорд на Мери Питърс по време на олимпийските игри в Мюнхен, когато за пръв път бяха постигнати 4800 точки, мислех, че няма да е толкова трудно да се стигне до 4900. Но следващата стотица, която води до 5000, ми се струваше обект на далечното бъдеще. Сега вече знам, че това съвсем не е утопия... През олимпийската 1976 г. заветната граница положително ще бъде покорена!

Бурглинде Полак е човек, на когото може да се вярва, когато стане дума за прогнози. Преди да се спре на физиотерапията като бъдеща своя професия, тя дълго бе работила с изчислителни машини. Сега едно от любимите ѝ занимания е да експериментира и прогнозира в областта на петобоя.

Това не е случайно – нали дисциплината, на която се е посветила, позволява да се търсят и намират най-благоприятните комбинации за изразходване на усилията. Особено сега, когато състезанието протича в рамките на един-единствен ден...

– Нововъведението ми допада – казва Полак. – При стария регламент нощта между двата състезателни дни бе твърде неспокойна за мене.

– Какво е минималното време, за което можете да изпълните цялата програма на петобоя.

– На тренировки правя това за три часа... Просто проверявам кондицията си.

БУРГЛИНДЕ ПОЛАК – НА НЕЯ МОЖЕ ДА СЕ ВЯРВА, КОГАТО СТАВА ДУМА ЗА ПРОГНОЗИ...

С езика на цифрите

● Днес ГДР разполага с 311 стадиона, 914 игрища, 6078 площадки за спортни игри, 8185 по-малки спортни площадки и терени, 200 универсални спортни зали, 3545 гимнастически и училищни салона, 107 покрити плувни басейна, 597 открити състезателни басейна, 1030 други плувни съоръжения, 374 шанци за ски-скок, 1753 по-малки и по-големи гребни бази, 1352 спортни домове.

● *През периода 1948 – 1972 г. спортистите на ГДР са спечелили общо 45 златни, 64 сребърни и 54 бронзови олимпийски медала. За същото време те имат в актива си 241 световни и 180 европейски титли.*

● Най-големите си успехи спортистите от ГДР извоюваха през олимпийската 1972 г. Тогава на зимните игри в Сапоро те заеха второ място в неофициалното класиране по страни – след СССР. В неофициалното класиране на лятната олимпиада в Мюнхен пратениците на ГДР се наредиха на трето място – пред тях изпреварваха само двата спортни колоса на нашето време: СССР и САЩ.

● *Германският спортно-гимнастически съюз бе създаден преди четвърт век – на 1 октомври 1948 г. Тогава в редовете му имаше 200 хиляди членове. Понастоящем той обединява близо 2 милиона и 400 хиляди души – 14 процента от цялото население на републиката. Днес в ГДР около 5 милиона души се занимават редовно с физкултура и спорт.*

Импровизаторът

Със своите 22 години Йоахим Щрайх е ново и интересно явление във футболния живот на ГДР. В негово лице треньорът на националния отбор Георг Бушнер намери крило, за каквото може само да се мечтае.

Щрайх е експлозивен, бърз нападател, зареден с неукротима стръв към противниковата врата. Прояви се като най-добър стрелец в квалификационните мачове за световно първенство – в шестте двубоя отбеляза 7 гола (при общ голов баланс 18:3). За постоянството му като реализатор говори и друг факт: в играните досега 24 мача с фланелката на "А" отбора е автор на общо 14 гола. Това обаче е само едната страна на въпроса. И може би по-маловажната. Защото истинската сила на Щрайх е другаде – в превъзходния му и техничен дрибъл, в острия нюх към назряващите на терена ситуации и импровизаторския талант. Обикновено той прави това, което противникът най-малко очаква. За съжаление в много случаи най-малко го очакват и съотборниците на Щрайх, така че творческите му ходове често остават неизползувани. Но това са неща, които влизат в понятието "обиграване", неща, които се учат. А самият факт, че с присъствието си на терена Щрайх внася нови елементи в считаната за схематична игра на отбора, е радостен и обнадеждващ. . .

Щрайх започва да играе футбол осемгодишен във Визмар – средище, дало не един и двама талантливи футболисти. Истинското му узряване обаче става в Рощок, където живее и работи понастоящем като електромонтьор. Тук той стана републикански шампион за юноши с отбора на "Ханза", изигра 15 мача в юношеския национален отбор и се завърна със сребърен медал от турнира на УЕФА в Лайпциг. Още като юноша започна да играе с мъжете и те го приеха с радост, като дългоочакван и желан партньор.

Футболистите на ГДР прекрачват във финалния кръг за световно първенство без особени илюзии. Но в предстоящата борба на новото, по-високо стъпало Йоахим Щрайх отново ще предвожда с чест футболния авангард на ГДР, ще бъде негов главен щурмовак.

Материалите са написани от Радка ПОПОВА и Иван ЖЕЧЕВ

НАСЛЕДНИКЪТ НА МЕДВЕД

В Мюнхен 34-годишният Александър Медвед спечели третия си златен олимпийски медал, коленичи върху полиетиленовото платно на тепиха и го целуна: Великият съветски борец непобеден се прощаваше завинаги с големия спорт. . .

Къде да се намери втори Медвед, негов истински наследник? Този въпрос вълнуваше не само треньорите на сборния отбор. Кой може със същото достойнство да шества по широката арена?

Двукратният шампион на страната Владимир Паршуков? Той е истински изпълин, но. . . не е достатъчно изобретателен. Тбилисчанинът Нодар Модебадзе? Безспорен талант, но е нестабилен, лесно се превъзбужда. . .

Московчанинът Евгений Надеждин? Способен борец, но "златните" му години вече отминаха. . .

– Ясно е: в тежка категория трябва да търсим нови богатири – такова бе резюмето на старши треньора на съветския сборен отбор Юрий Шахмурадов дори след като Модебадзе стана европейски шампион в Швейцария.

И скоро борецът, който с чест трябваше да поеме победната щафета на Медвед, бе намерен. Името му е Сослан Андиев.

В Иран, където любителите на свободната борба познават Медвед по лице, младият, 21-годишен Андиев имаше отговорна задача: трябваше не просто да устои, а непременно да стане световен шампион. При това ефектно, убедително, както го правеше неговият именит предшественик. . .

. . . Сбъдна се всичко, за което мечтаеше и към което се стремеше Сослан Андиев. Двуметровият гигант слезе от почетната стълбичка със златен медал на гърдите и веднага бе обкръжен от твърде експанзивните техеранци. Целият стадион искаше собственоръчно да докосне новия шампион.

– Медвед номер две! Медвед номер две! – скандираха иранците.

Като по чудо през гъстата тълпа към Сослан си проправи път един техеранец, който носеше над главата си малко дете. Момчето посегна с устни към бузата на шампиона.

– У нас вярват, че ако някое дете целуне силен човек, ще стане също като него – обясни щастливият баща.

И така Сослан спечели не само златния медал, но и сърцата на иранците. Ето какво разказва за неговия стил заслужилият треньор на СССР С. А. Преображенски, който бе секундант на Андиев в Техеран:

– Сослан е много смел човек. Млад е, за пръв път отиде на първенство за мъже, но се чувстваше, че се стреми към медал. Схватките бяха на стадиона – наоколо хиляди хора. Невъобразим шум. А той виждаше всичко, чуваше всичко, разбираше всичко. Колкото и да бе силно нервното напрежение, реагираше на най-малките забележки. Докато съм край тепиха, аз винаги се стремя да заснема най-острите моменти от схватката. Със Сослан ми се случи следното: насочвам кинокамерата и гледам, че възниква удобна позиция за хвърляне, без да губя нито миг, тихичко подвиквам: "Хайде!" – и натискам спусъка. Получи се отличен кадър – хвърляне и половина!. . . Другиму десетина пъти ще извикаш, докато най-после събере смелост да приложи хватка, а Сослан действува светкавично. Защото "школата" му е отлична и е с характер на боец. Фактически още е момче, но е много трудолюбив – и това го отличава от другите "тежкотонажници". Служи си с всички хватки, каквито съществуват в свободната борба. Е, Сослан е имал и твърде голяма доза късмет – излязъл е на тепиха в благоприятен момент, когато вече не се състезават и българинът Дуралиев, и германецът Дитрих, и американецът Тейлър. . . Да, тях наистина ги нямаше в Техеран, но се появиха други, с които Андиев се справи както подобава. . .

Когато посетих къщата на Андиеви в Орджоникидзе, заварих само един борец. Казвам "само един борец", защото фактически те са трима. Трима братя, трима динамовци. . .

РЪКАТА НА СОСЛАН АНДИЕВ ОТНОВО Е ВЪВ ВЪЗДУХА. ПОБЕДА ПО ТОЧКИ НАД БЪЛГАРИНА БОЯН БОЕВ. СЛЕД КАТО ВСИЧКИТЕ ДОТОГАВАШНИ СХВАТКИ НА СЪВЕТСКИЯ БОГАТИР СА ЗАВЪРШИЛИ С ТУШ. . .

Снимка: Мирослав ЧЕРВИНКА

Най-големият от тях, Генадий, вече е дипломиран педагог, заслужил треньор на РСФСР – отговаря за подготовката на двамата си по-малки братя и за сборния отбор на Северна Осетия. Преди години той бе надежден борец, но не можа да се прослави на световния тепих, остана в сянката на двамата именити Александровци – Иваницки и Медвед.

Средният брат – Сергей – също почука на вратата на съветския сборен отбор, но не много настойчиво, дори стеснително, макар че шансовете му бяха по-големи, отколкото на Генадий. Иваницки вече го нямаше, но оставаше Медвед, чийто шампионски авторитет бе наистина непоколебим. . .

Така дойде ред на най-малкия брат – Сослан. И студентът четвъртокурсник по икономика използува своя шанс, завърна се от Техеран като световен шампион.

И тъй, когато посетих къщата на Андиеви в Орджоникидзе, заварих само Сослан. Братята му бяха заминали да участвуват в първенството на РСФСР.

– Върна се от института разстроен – заразправя майка му Наталия Даниловна, – беше поизостанал с изпитите, трябваше да наваксва. . . И не отиде да се бори, а много му се искаше.

Имаше още една важна причина, поради която Сослан бе отказал да участвува в първенството на РСФСР – тия дни комсомолецът Андиев щеше да бъде приет за кандидат-член на КПСС.

Да, след техеранската победа животът на Сослан стана много по-интересен и сложен! На всяка крачка го дебнат различни изпитания. На връщане от Иран отборът бе посрещнат от един възторжен митничар осетин, който по стар кавказки обичай поднесе на шампиона чаша шампанско.

– Ама моля ви се! – изплашен се извърна настрана Сослан, сякаш виждаше пред себе си чаша с отрова.

Върви по улиците на Орджоникидзе и внимателно се озърта: по-рано и да не забележеше някой от познатите си, не беше страшно, а сега току-виж си казали: "Ето го, вече навири нос!"

Идва при него един стар приятел от детските години, преподавателят по история Игор Зазроев, и моли световния шампион да дойде на среща с учениците. Зает е Сослан, няма никакво време, но отива в училището и подробно отговаря на поставените му въпроси.

– Как успявахте да учите добре и да тренирате?

– Връщах се от училище – казва шампионът, – обядвах, веднага се залавях за уроците и в три часа вече бях в "Динамо" – при моя треньор Асланбек Дзгоев.

– Сигурно по рождение сте бил много силен и ловък?

– Може би няма да повярвате, но когато започнах да тренирам, не умеех да изпълнявам както трябва дори обикновено кълбо напред. . .

– Как можахте на 17-годишна възраст да станете световен юношески шампион?

– Имаше от кого да се уча – братята ми помагаха. А не исках да огорчавам и Асланбек Дзгоев. Нали в продължение на пет години не бях пропуснал нито една тренировка. . .

– С какво ще се занимавате, когато завършите института?

– Ще продължа да уча. Искам да стана учен: икономист-организатор с широка квалификация. . .

Дмитрий ИВАНОВ

ЮБИЛЕЙНАТА

ОТБОРЪТ НА СССР, ПОБЕДИТЕЛ В ШАХМАТНАТА ОЛИМПИАДА ПРЕЗ 1972 Г. В СКОПИЕ: ТАЛ, СМИСЛОВ, ПЕТРОСЯН, КАРПОВ И САВОН.

Международната федерация по шахмат (ФИДЕ) е основана през 1924 г. Идното лято в Ница ще се състои юбилейният конгрес на ФИДЕ и юбилейната шахматна олимпиада. За главен съдия на това състезание е определен съветският международен гросмайстор Александър Котов, който съобщава някои интересни подробности:

– Олимпиадата ще се състои от 6 до 30 юни. Според очакванията на организаторите в нея ще участвуват близо 80 отбора. Искам да отбележа, че в последната шахматна олимпиада в Скопие през 1972 г. участвуваха 63 отбора. Предполага се, че в Ница ще пристигнат около 500 шахматисти от световния елит и над 150 журналисти.

Патрон на организационния комитет е президентът на Франция Жорж Помпиду. За място на състезанията е определена триетажната сграда на Изложбения дворец. Турнирната зала е с размери 110 на 100 метра и дава възможност в нея да се разположат над 150 шахматни маси. Вторият и третият етаж ще бъдат предоставени за работа на пресцентъра и секретариата на олимпиадата. Тук между 16 и 30 юни ще се състои и конгресът на ФИДЕ.

През дните на олимпиадата в Ница ще има фестивал за филми на шахматна тематика, ще се състоят и различни срещи на дружбата. Организационният комитет се готви да издаде специална юбилейна брошура.

ПАНОРАМА

Във Финландия е учредена награда на името на многократния световен рекордьор и олимпийски шампион Пааво Нурми. От 1974 г. нататък тя ще бъде връчвана на най-добрия бегач в света през изтеклия сезон, чието определяне ще става от авторитетно жури, в което е дал съгласие да участвува и финландският президент Кеконен. Наградата представлява точно копие на паметника на Нурми, издигнат в чест на блестящите му победи пред олимпийския стадион в Хелзинки.

●

Както е известно, МОК реши да извади от олимпийската програма по колоездене състезанието на тандем и да допуска само по един спортист от страна (вместо двама) в състезанието на бързина. Във връзка с това Международната аматьорска федерация по колоездене е решила да настоява пред МОК в олимпийската програма да бъде включено едно ново състезание – издръжливост с премийни спринтове,като победителят ще се определя в зависимост от набраните точки. Участниците в новата дисциплина ще се подбират измежду избраниците на дадена страна за останалите писгови дисциплини. Според федерацията, ако предложението й бъде прието от МОК, то ще стимулира подбирането в олимпийските отбори на отделните страни такива колоездачи, които съчетават в себе си едновременно качествата на преследвачи и спринтьори.

●

В световното първенство по ски за професионалисти през настоящия сезон ще участвуват около 40 скиори. Между тях няма да бъдат французинът Жан-Клод Кили и австриецът Карл Шранц, който е решил да стане учител по ски в родното си място Сент Антон. В замяна на това организаторите са привлекли някои нови имена, между които на първо място трябва да посочим французина Жан-Пиер Оже. Участниците се състезават на успоредзен слалом с директно елиминиране. Първият старт е в Кристал маунтейн (щат Вашингтон).

●

През месец май 1974 г. един представителен отбор по баскетбол на САЩ ще предприеме триседмично турне в Съветския съюз. Програмата предвижда да се играят осем мача в шест града на СССР.

●

Белгиецът Гастон Рьолантс,олимпийски шампион на 3000 м с препятствия от 1964 г., е вече 36-годишен, но няма намерение да слага край на спортната си кариера. "През 1974 г. искам да стана европейски шампион на маратон – казва той. – През 1969 г. без специални тренировки се класирах втори на европейското първенство. Сега ще се готвя целенасочено и би трябвало да изтръгна победата."

ЗАЙЛЕР: •СЕГА Е РЕД НА МЛАДИТЕ•

ВИЕНА, специално за "СТАРТ"

Дойде времето на зимните спортове. В центъра на вниманието е маратонът за световната купа и световното първенство в Сен Мориц. Първият етап – във Вал Д'Изер – вече отмина.

Специална подготовка имаха всички през лятото за по 20–25 дни по глетчерите на Андите и в Австралия. Но това бе крайно недостатъчно за изискванията на треньорите. И от известно време всички отбори са на планина. Това впрочем започна още от втората половина на септември. Досега, да се изразим с езика на скиорите, са навъртени хиляди километри спускане по различни по трудност терени, преминати са стотици комбинации по слаломни врати, правени са безброй експерименти за преминаване на този или онзи пасаж от дадена стандартна писта, опитвани са различни марки ски и вакси. . . Познато ежедневие.

Напоследък кой къде прекара времето си?

Австрийците бяха и са все още в зимния курорт Капрун. Това място е добре познато и на българските скиори, които вече няколко зими поред тренират в непосредствен контакт с австрийските си колеги. Тук са събрани всички, които техническият директор на австрийския национален отбор Тони Зайлер е счел за необходимо да повика на тренировка. Интересно за мнозина бе, че заедно с мъжете дълго време тренира и А. Прьол, която очевидно има амбицията за четвърти път да спечели световната купа.

Французите имаха доста неприятности с капризното време във Вал Д' Оранс, но по думите на добре познатия у нас Жан-Ноел Оже и Патрик Русел всичко върви нормално въпреки честите валежи и мъглата. Треньорите Жубер, Лазар и Дювиар също считат, че този период е добре използуван.

АНЕМАРИ ПРЬОЛ-МОЗЕР – СВЕТОВНАТА КУПА ЗА ЧЕТВЪРТИ ПЪТ?

Италианците се радваха на хубаво време в Монтероза. На една писта от 2100 метра те непрекъснато тренираха спускане и слалом. Разбира се, за всеки според нуждите му имаше и специални занимания. Така например носителят на световната купа Густаво Тьони, известен като специалист в слалома, трябваше повече да се труди върху техниката на спускането. Шмалцл, Варалло и другите също се подготвиха по специални лични планове.

Швейцарците доскоро тренираха на "сухо". Наистина някои от тях като Бернар Руси си направиха турне до Южна Америка да тренират на вечно заледените глетчери. Но напоследък целият отбор играеше предимно футбол, имаше кросови бягания, изкачване на стръмни наклони с велосипед под ръководството на треньорите Адолф Орн и Ханс Йогер.

Скиорите на ГФР бяха събрани под Цукшпиц и подготовката им по нищо не се различаваше от тая на другите. Там бяха известните Кристиян Нойройтер и Макс Ригер, изгрялата миналия сезон като слаломистка Рози Митермайер, Пачела Беер и др.

Откъслечни сведения има и за американците. Под ръководството на Майк Кохрън – бащата на Боб, Мерилин и Барбара Кохрън, които ревностно се мъчат да конкурират европейците, в планината Мамонт Маунтин дълго време се подготвя една група от 28 състезатели. Шегобийците я наричат "група за износ", защото в Америка те нямат големи възможности да се проявят и почти всяка зима са на турнета из стария континент.

За японците не се знаят подробности, както и за елитни състезатели от други страни. Но без съмнение те правят същото. В тренировките едва ли някой ще извърши революция за един сезон.

Неотдавна журналистите интервюираха Тони Зайлер. Един от въпросите им бе: "Какво очаквате от следващия сезон?" Отговорът бе доста разтеглив, но именно затова и много показателен:

– Големи изненади не бива да се очакват. Практиката от миналите години по категоричен начин показва, че в спускането и гигантския слалом първите места в крайното класиране за световната купа ще заемат досегашните фаворити. Победителят ще бъде измежду първите 8–10 в миналогодишното класиране. Възможни са обаче изненади в слалома както за мъже, така и за жени.

Зайлер бе категоричен обаче в едно – Ане-Мари Прьол-Мозер отново ще спечели световната купа за жени. Нейната подготовка, нейните физически качества, опитът ѝ – всичко това заедно с подсилената подготовка в слабото ѝ място – специалния слалом, ѝ дават несравними предимства. Но в спорта всичко е възможно. Да не бързаме с прогнози те дори и там, където всичко изглежда безспорно.

В заключение нека пак да цитираме Зайлер във въпросното интервю: "Тази година има световно първенство. И аз считам, че това е значително по-важно за състезателите и за нас, специалистите, колкото и да отдавам заслуженото на световната купа "Евиан". Така че на любителите на ски-спорта се предлагат наистина интересни състезания – състезания на една нова генерация скиори, която прекипя в големи сражения и вече може да покаже зрял майсторство!"

Димитър СИМЕОНОВ

ВИРЕН:

ЗА МЕНЕ Е ЩАСТИЕ ДА БЯГАМ

Ласе Вирен едва ли се нуждае от представяне – за двукратния олимпийски победител се знае много. Неговият олимпийски триумф беше последван обаче от една неуспешна следолимпийска година. Чехословашкият журналист И. Лацина използува пристигането на известния лекоатлет в Прага за участие в състезанията на "Руде право" и още в ресторанта, където обядват финландските състезатели, подхваща с него динамичен разговор.

– Вкусен ли е обядът? Какво ви е най-вкусно?

– Не съм придирчив. Ям всичко, което е добро.

– От Мюнхен отнесохте два златни олимпийски медала. Може ли да желаете нещо повече като спортист? И какво според вас е необходимо на мъжа, за да бъде щастлив?

– За мен и моите 23 години това беше твърде много. Бях много щастлив. Но зная, че още тогава нямах спокойствие и желаех още повече. За мен е щастие да бягам. Но това щастие не е резултат от бягането, а е в самото бягане, на пистата.

– Какво предпочитате – двубой с времето или двубой със съперник?

– Дори и най-фантастичното време не би ми говорило нищо, ако нямам съперник. Как и според какво бих знаел, че е добро, ако няма с кого да го сравня?

– С какво бихте обяснили легендарната финландска упоритост, която се проявява в успехите на финландските бегачи на дълги разстояния?

– Такива сме. Но защо?. . . Може би причината е в родната природа – която не ни глези.

– Мечтаехте ли по-рано, преди да станете известен, да спечелите златен олимпийски медал?

– Това е интересно. Мисля, че затова още никой не ме е питал. Мечтаех. Нямах още двадесет години. Слушахме някакви плочи у дома с един приятел и изведнъж започнах да го убеждавам, че ще спечеля златен медал, и то точно в Мюнхен. . .

– Можете ли да си представите още колко време сте способен да учудвате света или това винаги е изненада и за вас?

– Бих искал да изненадвам себе си и другите колкото е възможно по-дълго време. Главно младите хора на този свят. Много и искрено ме окуражават и чувствувам как тяхната подкрепа ми помага при бягането.

– Ще се опитате ли да отгатнете как би изглеждал световният рекорд на 10 км, когато достигнете преклонната възраст, на която почина вашият голям образец Пааво Нурми?

– Непременно под 27 минути. Може и под 26. Никой не знае дали няма да се роди още по-добър бегач.

– Коя книга сте чели напоследък? Каква музика обичате?

– Своята. Нарича се "Златната секунда". Излезе неотдавна. В музиката предпочитам нашите класици. Разбира се, с удоволствие слушам и леките жанрове.

– Видяхме как се спънахте и паднахте в Мюнхен. Не само че не се предадохте, но и спечелихте състезанието с нов световен рекорд.

– Никога не съм се предавал. Винаги съм искал да видя финала. Да се спънеш и да паднеш – това е възможно понякога. Но защо заради това да се предаваш? Ако бих се предал веднъж, бих могъл да направя това още един път. Затова не бива да го правя нито веднъж.

– Бедфорд и Путеманс ви отнеха и двата световни рекорда. Какво чувствувате към тях?

– Това не беше изненада за мен. Винаги може да се случи да ги преодолее някой друг. Да кажем,и аз. В спорта е така. Защо да се сърдим за това?

– Това значи, че дори тазгодишните неуспехи не намалиха желанието ви да се състезавате?

– Как е възможно! По-скоро обратното! Нима не е хубаво, че на света има много добри бегачи? Аз винаги си представям музикант, който би искал да свири в добър оркестър, а няма с кого. Така би било и с мен.

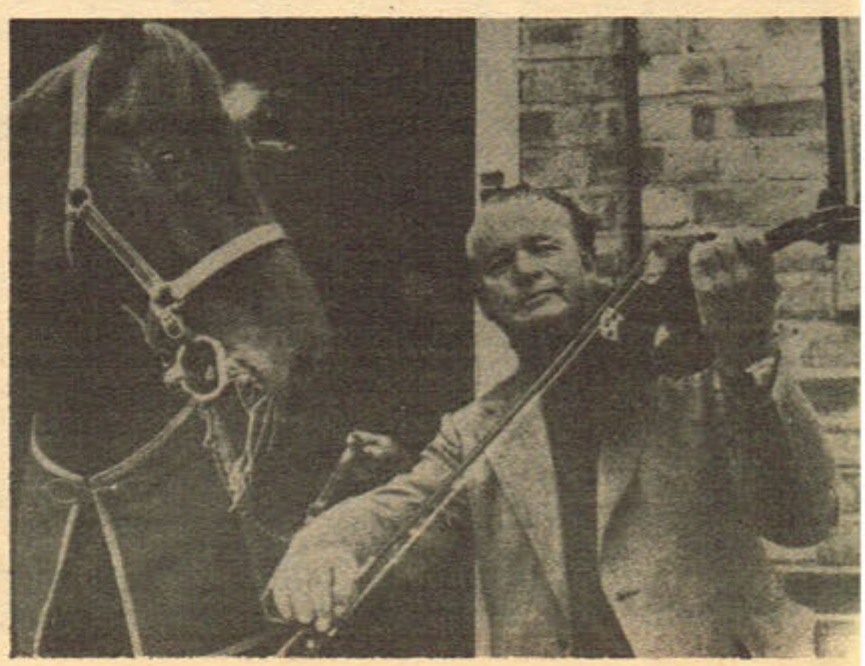
– Сигурно сте мислили защо бягате? За собствено удоволствие, за слава, от вродено честолюбие или от съвсем други мотиви?

– От радост. Обичам бягането. Бягането причинява и сериозни болки. Ако не обичах бягането, не бих могъл да бягам.

ЗАВЪРШВАТ КАРИЕРАТА СИ В КАРИЕР

СЕКРЕТАРИЯТ И ЖОКЕЯТ РОН ТЪРКОТ. ПРОЩАЛЕН КОНЦЕРТ ЗА РЕЙНГОЛД. . .

Асовете се оттеглят от спорта на върха на славата си. Атовете също.

Секретарият е най-бързият състезателен кон на нашето време. Роден е във Вирджиния. Ас на асовете. Едно чудно съчетание на сила и грация. Неговата "крачка" при бърз бяг е внушителна – 8,23 м. Той се прослави по паркурите на Америка. Пътуваше със самолет – билетът му струваше 8 хил. долара. . . В разстояние на две години Секретарият взе участие в 21 състезания – спечели 16. Три пъти наред спечели най-високия приз на Америка и изпълни с възторг милиони зрители.

Рейнголд е "англичанин". Бягал е по най-прочутите хиподруми на Европа. Никой кон в Европа не е спечелил повече награди. Сега собствениците и треньорите на Секретарият и Рейнголд са решили те да преустановят своята спортна кариера. Ще предадат само своя "опит" – ще създадат поколения елитни състезателни коне. Те бяха най-скъпо платените състезателни коне в света и едно кратните им "услуги" са скъпи. На Рейнголд – 8 хил. лири, а на Секретарият – 75 хил. долара. . .

Фут болът в близки и далечни страни

КОГАТО ВСИЧКИ СА НЕДОВОЛНИ

РИО ДЕ ЖАНЕЙРО, специално за «СТАРТ»

Това, за което искаме да пишем сега, е фактически връщане назад, но същевременно и поглед към бъдещето. Става дума за тазгодишното лятно турне на бразилския национален отбор и отзвука от него. Нещата трябва да се анализират в два аспекта.

Първо, техническата страна на въпроса във връзка с получените резултати и бъдещите перспективи с поглед на предстоящия финален кръг на световно първенство.

Второ, разногласията между представителите на печата и футболистите. Знае се, че националните играчи отказаха да поддържат контакти с бразилските журналисти и да им дават интервюта.

В технически аспект турнето получи незадоволителна оценка по страниците на бразилския печат въпреки положителния цифров баланс: 5 победи (над Алжир, Тунис, ГФР, СССР и Ейре), 2 равни резултата (с Австрия и Шотландия) и 2 загуби (от Италия и Швеция).

Главните критични забележки могат да се резюмират в два основни пункта: липса на стабилен основен състав на единадесеторката и отбранителна игрова схема, възприета от отбора.

На практика стана ясно, че не съществува основен състав за световното първенство през 1974 г. С изключение на полузащитниците Клодоалдо, Ривелино и Пауло Цезар, проявилия се централен защитник Луис Перейра и двамата крайни защитници Зе Мария и Марко Антонио останалите постове в отбора представляват нерешен проблем за треньора Загало. Нападението се нуждае от един млад играч на мястото на Тостао, но твърде вероятно е до 1974 г. да не се намери подходящ негов заместник. Участието на Жаирзиньо в добра форма на световното първенство е доста съмнително, понеже след незадоволителното си представяне по време на турнето той не участвуваше в мачовете от бразилския шампионат поради разногласия със своя клуб "Ботафого".

Освен въпросната неустановеност на състава по-голямата част от журналистите смятат, че Загало не се придържа и към определена игрова схема. Турнето не послужи за извличане на тактически опит и изпробване на нови ходове.

Ръководителите искаха победи и не се съобразяваха със забележките на треньора. В същото време много журналисти изтъкват, че главната цел на турнето е била просто да се спечелят гласове за г-н Жоан Хавеланж – председател на Бразилската спортна конфедерация и кандидат за председател на ФИФА. . .

Отбранителната игрова схема, възприета от бразилския национален отбор, е отражение на това, което става както във вътрешните мачове, в бразилските клубове, така и в международните срещи, където се практикува същият маниер на игра. Тенденцията към защитни схеми се шири в Бразилия вече няколко години.

Действията се развиват предимно в средата на терена и за 90 минути се правят твърде малко опити за стрелба. Нападателите предпочитат да стрелят от средно и далечно разстояние, рядко прибягват до масиран щурм, за да пробият противниковата отбрана. В тясна връзка с всичко това е съдбата на. . . треньорите, които зависят пряко от постигнатите резултати. Няколко последователни загуби – и винаги става лошо. Затова треньорите предпочитат сигурния равен резултат пред риска, че могат да претърпят загуба. Загало на свой ред изтъква, че националните отбори на редица други страни играят защитно и поради това е необходимо да съществува равновесие в средата на терена. Например ГФР използува 4–5 полузащитници и ако противникът не уравновеси този сектор, нещата ще се развиват в негов ущърб.

В печата не веднъж и двъж се надигаха гласове, че бразилският национален отбор трябва да играе както в Мексико през 1970 г. – да атакува блоково. В същото време обаче трябва да се има предвид, че условията са се изменили – Пеле, Тостао и Жерсон не участвуваха в турнето, нямаа да бъдат и в ГФР. От един набързо сформиран отбор с редица нови играчи и без подходяща подготовка не може да се изисква същият модел на игра. Не бива да мислим по инерция за 1970 г. Днес условията са други, повечето от тогавашните национали вече не са в отбора и затова трябва да се потърсят нови решения за възникващите нови проблеми.

1 РОБЕРТО РИВЕЛИНО – ТОЙ ПРОДЪЛЖАВА ДА Е ВАЖНА ОС В МЕХАНИЗМА НА БРАЗИЛСКИЯ ОТБОР.

2 ПАУЛО ЦЕЗАР (10) СРЕЩУ ТРИМА ИТАЛИАНЦИ: БЕНЕТИ, КАПЕЛО (8) И МАЦОЛА (7). ЧИЯ СХЕМА Е ПО-ЗАТВОРЕНА?

3 ТРЕНЬОРЪТ МАРИО ЗАГАЛО. ГРИЖИТЕ МУ НЕ СА МАЛКО. . .

Що се отнася до втория аспект – разногласията между печата и играчите, – необходимо е да се анализират редица факти, за да се разбере появата на така наречения "Манифест от Глазгоу", в който футболистите заявиха, че скъсват с бразилските спортни журналисти.

На първо място бразилският спортен печат – с известни изключения – е на доста ниско културно равнище.

Критиките в много случаи са тенденциозни. Журналистите нападат определени играчи, които са ги разочаровали, а нямат реален поглед върху грешките на отборите като цяло. При загуба или равен резултат не се анализират правилно допуснатите слабости, за да се извадят полезни за бъдещето заключения. Виновни са или треньорите, или футболистите, или. . . съдиите. Съществуват и злонамерени критики, неверни съобщения – например, че даден играч посещава нощни заведения и т. н.

От друга страна, около бразилския футболист се създава ореол на божество. Затова много от играчите у нас си присвояват правото да не приемат критиката. С подкрепата и напътствието на ръководителите състезателите от националния отбор подписаха въпросния манифест, с който се отказаха да поддържат контакти с бразилските журналисти. Повечето от футболистите в Бразилия нямат никакво образование и са с невярна представа за действителността като резултат от бързото им – макар по-често само временно – социално издигане в резултат на високите заплати и премии. Така че съзнанието на бразилския футболист е много индивидуалистично. На всичко отгоре не съществува никаква организация, която да представлява колективните интереси на футболистите. Така става лесно разбираем фактът, че играчите скъсаха с печата изобщо – без да правят разлика между тенденциозните критици и оние журналисти, които информират коректно и правдиво. Вярно е, че някои футболисти бяха против манифеста, но го подписаха, за да уважат мнението на ръководителите си и да. . . останат в националния отбор. По този начин те допринесоха за скъсване на връзките с журналистите, без да си дават сметка какво означава това.

Бразилският печат – с много малки изключения – не прецени фактите в тази светлина и хвърли цялата вина върху по-уязвимата страна – сиреч върху играчите. Критикуваха ги по всякакъв начин. Критикуваха и ръководителите, които. . . на свой ред се нахвърлиха с обвинения върху играчите. А в същото време почти нищо не се говори за грешките, които съпровождаха турнето. Изтъква се, че Жоан Хавеланж не бива да бъде критикуван много, тъй като е спечелил редица първенства. А купите не се печелят от ръководителите. Купите се печелят от Пеле, Гаринча, Диди, Тостао, Жерсон, които със своето майсторство и дух изковават на терена така желаните победи. . .

Франсиско КАРАМ
Мария КАРАМ

ВСЕКИМУ ЗАСЛУЖЕНОТО

ВИЕНА, специално за "СТАРТ"

Допълнителният квалификационен мач за световно първенство между отборите на Швеция и Австрия, игран на неутрален терен в Гелзенкирхен (ГФР), завърши 2:1 за шведите, които отново намериха място сред "16-те големи". Възползуван от заснежения терен, който затрудняваше действията на устремения в тотален натиск австрийски отбор, шведският треньор Ериксон противопостави тактиката на контранападенията и забавяне на темпото, за да изнерви противника. При наличието на атлетични и бързи футболисти, които освен това умеят да печелят топката при единоборства, шведската схема 4–3–3 се оказа ефикасна. Отборът на Ериксон доказа, че има право да бъде финалист. Той притежава силни защитници, които при нужда бързо се изнасят напред, притежава и щурмовици, които атакуват разумно и пестеливо, подават топката там, където трябва, и стрелят точно. Но и шведите имат много проблеми за решаване, ако искат да са равностойни при големия изпит идната година в ГФР. От нападателите им тогава ще се иска по-голяма маневреност и бързина, повече флангови пробиви – сега те са рядкост. Недостатъчно активна е и средната линия на шведския отбор. . .

УДАР НА БО ЛАРСОН ОТ ДУЗПА – И ШВЕЦИЯ ВЕЧЕ ВОДИ С 2:0. . .

Що се отнася до австрийците, мачът в Гелзенкирхен още веднъж показа, че те явно са узрели за исканата от самите тях основна реформа на футбола в страната им. Националният отбор на Австрия игра технично, елегантно, но. . . нерезултатно. Новият неуспех безспорно ще раздуха прекъснатите за известен период критични анализи и размисъл по изгубеното славно минало. Първата реакция след мача бе срещу треньора Щастни. Като доказателство за неспособността му да води националния отбор бе публикуван и целият списък на срещите, играни под негово ръководство. От 38 мача, като се започне от 1968 г., австрийците са спечелили само 11, други 12 са завършили наравно, а останалите са загубили. "Въпреки това – заяви председателят на федерацията д-р Герьо – Щастни остава на своя пост!"

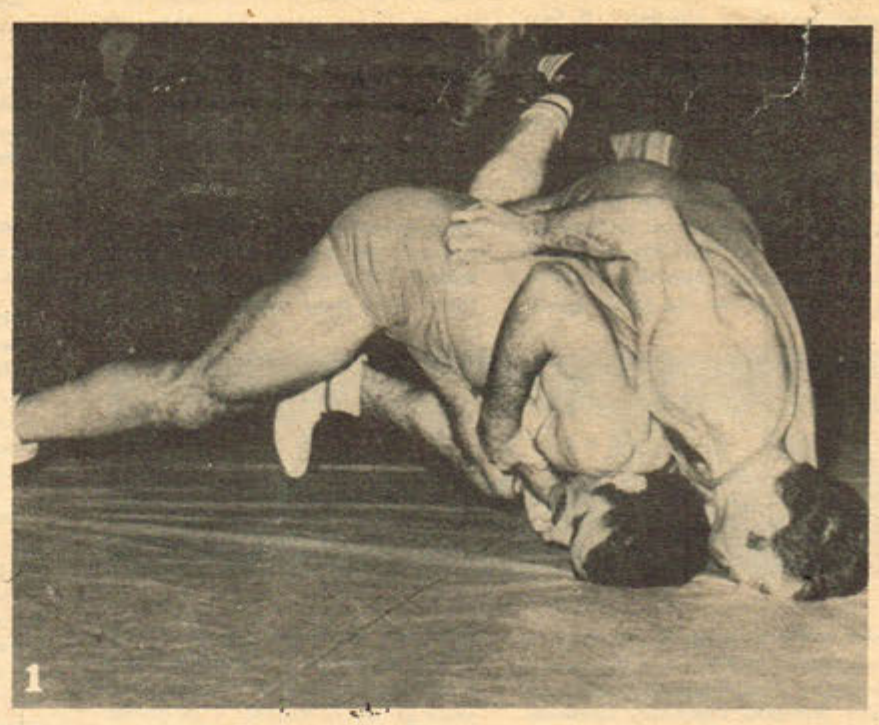
Австрия се сгромоляса от подиума на световното първенство, а шведите получиха онова, което по право им принадлежеше още преди неотдавнашния мач в Малта, спечелен само с 2:1. Всекиму – заслуженото! Такъв е най-краткият извод, който може да се направи след допълнителния квалификационен двубой в Гелзенкирхен.

Димитър СИМЕОНОВ

2 страница

ТЕЖКИЯТ УДАР НА ТЕЖКИТЕ

РАВНИ РЕЗУЛТАТИ ОПРЕДЕЛИХА: ЦСКА «Септемврийско знаме» и «ДИНАМО» (Тбилиси)

1

Макар че финалите на европейски-е клубни турнири по класическа и ободна борба събраха в софийска-а зала "София" седемте най-силни ропейски отбора (3 в свободния ил и 4 в класическия), истински пре-енденти за купите се оказаха само тири – двата състава на ЦСКА Септемврийско знаме" и съветски-е динамовци от Тбилиси и Махачка-. Полските "класици" от "Вислока" мбица) макар и в много силен със-ав –с 5 медалисти от последното етовно първенство, се класираха и "Динамо" (Букурещ), като и два-а отбора не бяха сериозна пречка българските и съветските спортис-и. Същото се отнася и за другия мънски шампион, който игра в сво-дния стил – "Стяуа" от Букурещ.

Още през първия ден от състеза-ята по свободна борба бе опреде-н новият шампион на Европа – ти-т на ЦСКА "Септемврийско зна-". След една драматична среща с Динамо" (Махачкала)резултатът ана равен – 5:5. Но с 2:1 туша мпиони станаха българските бор-. . . Без да подценяваме представя-то на Н.Селимов, Д.Филипов и Недев, постигнали ценни победи, рябва да поздравим преди всичко арин Герчев и Васил Тодоров. При зултат 5:3 за съветските борци лцина бяха тези, които вярваха в шата победа. И точно тогава амата направиха "невъзможното" тушираха силните си противници отборът им завоюва високото от-чие.

Хубав епилог на турнира бе финал-та среща между другите динамов-– от Тбилиси, и борците на КА"Септ. знаме" в класическия ил. И тук равенството – 4.5:4,5 редели новия шампион на Европа – ветските борци. И тук нашите жки – Георги Петков и Никола Ди-в, нанесоха своя тежък финален ар, изравнявайки резултата – но зи път тълкуването на регламен-а даде предпочитание на съветски-борци. Впрочем до това не би се игнало, ако най-леките ни Стефан гелов и Валентин Найденов бяха ели да запазят спечеленото в на-лото на срещите си преимущество да не дадат възможност на дина-вци да вземат цяла точка и полови . . .

И така българската борба завою-заслужено още един успех – наши-шампиони станаха първи и втори ед най-силните клубни отбори в ропа. Но дали пък има по-силни от ропейските тимове в света?

2

Както вече споменахме, според регламента на тези турнири в тях нямат право да участвуват световните, олимпийските и европейските шампиони. Какви са мотивите за това и каква полза допринася той за развитието на борбата?

Зам.-председателят на ФИЛА г. ЕМРЕ от Турция:

– Регламентите се приемат на конгресите и тогава, когато го приехме, се взе именно това решение – големите шампиони да не участвуват. Причината за това е да се засили интересът към този шампионат – ако участвуват най-силните борци – т.е. шампионите, за които става дума, много отбори ще се откажат, тъй като не всички имат такива сили. Освен това на тези турнири искаме да видим и други състезатели,

А ЗАЩО БЕЗ НАЙ-СИЛНИТЕ?

които израстват във вътрешните първенства, да им дадем възможност да се изявят в международни срещи. . . Ако на някой друг конгрес се вземе противното решение, тогава ще видим на тези турнири и европейски, световни и олимпийски шампиони.

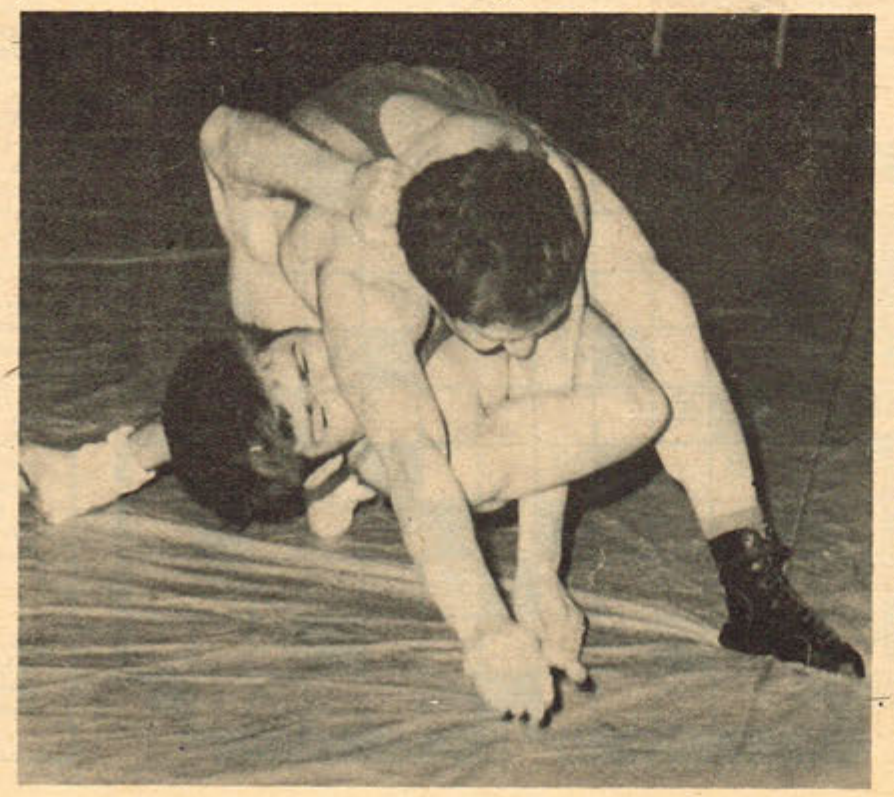
А ето и мнението на някои треньори по този въпрос.

А. ДАТИАШВИЛИ: – Хубав, полезен турнир, който е голям стимул за развитието на борбата. Но . . . клубовете са заинтересовани да се представят с най-добрите си борци, а регламентът ги лишава от това тяхно право.

Ч.КОРЗЕН – "Вислока": – В предварителните срещи и ние, и югославяните, и българите участвуваха със свои световни шампиони и това не попречи никому – дори създаде по-голям интерес. Не мога да си обясня такъв правилник, който се мъчи да приравни силните отбори към по-слабите, а не да бъде обратното. . .

М. АНГЕЛОВ – ЦСКА: – Няма логика в това изискване. Благодарение на тези свои борци отборът е станал първенец в своята страна, а след това – на международния терен, да не разчита на тях. Самият факт, че в предварителните срещи регламента бе тълкуван по един начин, а сега по друг, не говори в негова полза. . .

Какво можем да добавим към това? "Динамо" (Махачкала), за да стигне на финалите, победи шампионите на ГФР, Югославия и Швеция съответно с по 9,5:0,5, 10:0 и 10:0. Едва ли тези резултати биха се изменили от участието или неучастието на най-добрите му борци. . . Едва ли някой отбор от аутсайдерите може да разчита на победа срещу отбор на СССР, България, Полша или Румъния, ако в техните състави отсъствуват шампионите им от европейските, световни и олимпийски турнири. ... Но дори и да бъде така, справедливо ще е поне във финалния турнир тимовете да могат да използуват най-силните си борци.

Ст. Ангелов, след като не успя да победи в началото на схватката, бе принуден да се защищава срещу грузинеца Д.Габидулин.

СЪВЕТСКИТЕ ДИНАМОВЦИ

По време на турнира разговаряхме с треньорите на "Динамо" от Тбилиси и "Динамо" от Махачкала за техните дружества.

АЛЕКСАНДЪР ДАТИАШВИЛИ Тбилиси

– Наскоро нашето дружество празнува своя 50-годишен юбилей. В неговата история спортът борба винаги е бил на челно място – грузинците обичат борбата. . . Сега работим с големи групи от деца, младежи и възрастни. Много от нашите борци са постоянно в сборните състави на СССР и на ЦС на "Динамо"

АРМИНЯК КАРАПЕТЯН – Махачкала

– Дружеството ни развива на първо място футбол и борба, а освен това баскетбол, волейбол и други спортове. Имаме школа за борба, където работим с 220–250 деца. От тях най-добрите преминават постепенно в другите отбори. От нашите редици са излезли олимпийски, световни и европейски шампиони, шампиони на СССР. Типично за нашите борци е голямата им воля за победа и техническо умение.

1 Недко Недев и този път е поставил в критично положение Леквеишвили, който бе победил вече световния шампион К.Липиен.

2 Отборът на ЦСКА "Септ. знаме" – св. стил, носител на Купата на Европа.

3 Една успешна акция на Р.Илязов срещу румънеца Джигел.

3

Световните шампиони от Техеран в класическия стил близнаците Йозеф и Казимир Липиен не бяха допуснати до участие в състезанията поради регламента на турнира. Въпреки това, загубили срещите си служебно, те се явиха в демонстративни борби и. . . бяха победени с тушове от грузинците Мегрелишвили и Леквеишвили. След това Казимир бе туширан още един път в демонстративната му среща, но това не повлия на доброто им настроение. . .

Страницата е подготвена от
Борис КОВАЧЕВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ДОГОДИНА?

Първите състезания за европейски-клубни турнири бяха през минала-година. Тогава победители стана-"Динамо" (Москва) – св. стил, и партак" (Москва) – кл.стил. Наши-отбори – ЦСКА "Септ. знаме" и кадемик", се класираха втори.

Сега вече имаме и носители на Ку-та на Европа и още едно второ мя-то.

Догодина в турнира ще участву-т класиците на "Левски-Спартак" тново борците от свободния стил ЦСКА "Септемврийско знаме" – ашните победители. Така че за ърви път в кратката история на зи турнири носителите на купата защищават своето първо място пряк двубой срещу претенденти-. . .

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ИСТОРИЧЕСКИ ФЕЙЛЕТОН

ОТ ВАСИЛ ЦОНЕВ

Това се случи в средните векове, по време на борбата против татарите.

Нашите бойци, предвождани от храбрия Добромир, се сблъскаха като лъвове с пълчищата на татарите и ги обърнаха в бягство. Гониха ги чак до Доростол, след което преминаха Дунава и ги биха по скитските степи до такава степен, че татарите вече мислеха да бягат към Урал.

Но точно в този миг Добромир се възгордя и започна да се държи отвисоко с воините си. Нареди да му се говори на "ви", взе най-добрите заложници, пиеше от златни чаши и прочее. За да му докажат колко не е прав, воините си вдигнаха чуковете и се върнаха в България. А татарите това и чакаха. Хукнаха обратно, преминаха Дунава, обърнаха в пепел Доростол и Търново, а сетне нахлуха в Южна България и стигнаха до Адрианополис. Едва сега българският цар разбра каква е грешката на Добромир и го смени с Красимир.

Зодоволени от промяната, воините викнаха "ура" и погнаха татарите. Гониха ги чак до Доростол, а сетне минаха Дунава и ги погнаха по скитските степи. И такъв бой им теглиха, че татарите вече бяха решили да бягат зад Урал. И точно тогава Красимир се възгордя. Взе най-хубавите заложници, огради се с блясък и нареди да му се кланят и да го наричат "Ваше високочество".

Ядосаха се воините и напуснаха стана.

А татарите това и чакаха. Преминаха отново Дунава, опожариха Доростол и Търново, преминаха Хемус и стигнаха чак до Адрианополис, като колеха и пожареха всичко пред себе си.

Едва сега царят разбра грешката на Красимир, смени го и на негово място назначи Боримир.

Зарадваха се воините и като емнаха татарите, гониха ги чак до Доростол, а сетне минаха Дунава и ги погнаха из скитските степи. И ги биха така, че татарите взеха решение да бягат зад Урал. Но точно тогава Боримир...

Мисля, че дотук е достатъчно, другари от футболния отбор на "Локомотив".

Само не можем да разберем какво са виновни тези мили хорица, които ви обичат и носят значките на вашия тим на гърдите си, та трябва да понесат мечовете, пожарите и подигравките на вашите противници?

НА СПОРТНА ВЪЛНА

Вдъхновен от най-популярната игра, английският композитор Еди Вермер неотдавна завърши работата си над една симфония, която нарече... "Футбол". Интересно е и подзаглавието на тази композиция: симфония на 12 гола и две дузпи. Наистина забележително резултатен... композитор.

●

Организаторите на олимпиадата в Монреал съобщиха, че е абсолютно невъзможно да бъде реализиран проектът на треньора по плуване от ГФР Г.Нетц, който предвижда на състезанията по плуване състезателките и състезателите да стартират без. . . костюми. Такива опити са били извършени неотдавна в ГФР, на които било установено, че плувците, облечени като Адам и Ева, постигат по-добри резултати. Една от пропагандаторките на идеята "без" е за голямо учудване и известната австралийска плувкиня Дон Фрейзър.

●

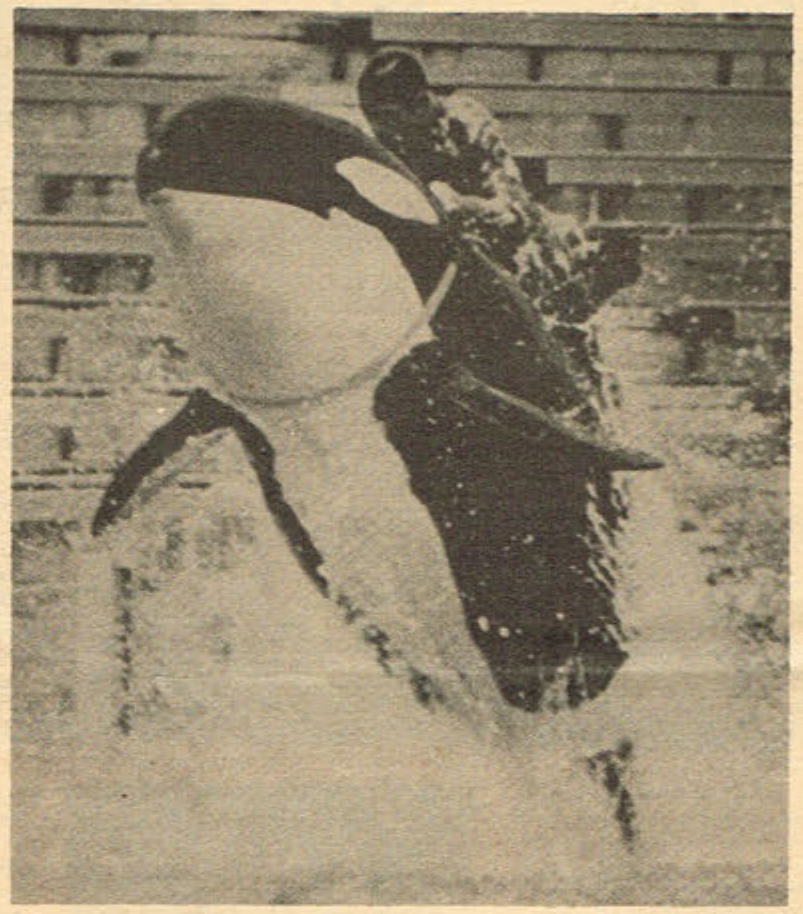
Това още не се е случвало. За първи път в 73-годишната история на турнира "Дейвис" финалната среща ще се проведе на покрити кортове. Отборите на САЩ и Австралия ще се срещнат в Кливленд, в залата "Аудиториум", която събира 6500 зрители.

●

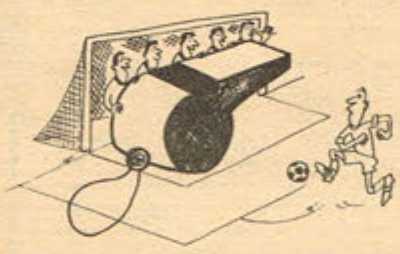
Един от най-прочутите плувци-маратонци, египтянинът Абу Хейфа, или както още го наричат "Нилският крокодил", наскоро се опита да подобри световния рекорд на продължително плуване. Той бил само на 500 м от финала по трасето Росарио – Буенос Айрес, дълго 400 км, когато от умора. . . заспал във водата. Хейфа бил изкаран веднага от водата и откаран на брега, където се събудил едва след 14 часа.

ЕДИНСТВЕНИЯТ ВОДЕН ЕЗДАЧ

Едва ли някога ездата на делфини ще стане спорт, но началото вече е поставено от американеца Бил Дуплаг. Неговите атракции с делфина Шаму в Сан Диего са колкото интересни, толкова и смели. Добродушният делфин, тежък два тона и дълъг пет и половина метра, е привикнал не само да плува със своя възпитател на гърба, но и да прави високи скокове. Дуплаг се държи здраво за пояса, обкръжаващ главата на Шаму, и двамата в продължение на няколко минути извършват три-четири скока. Най-рискованият момент настъпва след последния скок, когато "конят-подводница" със скорост 15 км/час се гмурка на дълбочина до 9 метра, при което "ездачът" трябва да издържи налягане от 200 кг на квадратен сантиметър. И може би точно поради това засега Дуплаг е единственият състезател в тази "дисциплина".

ЖОРЖ ГУДЖАРОВ

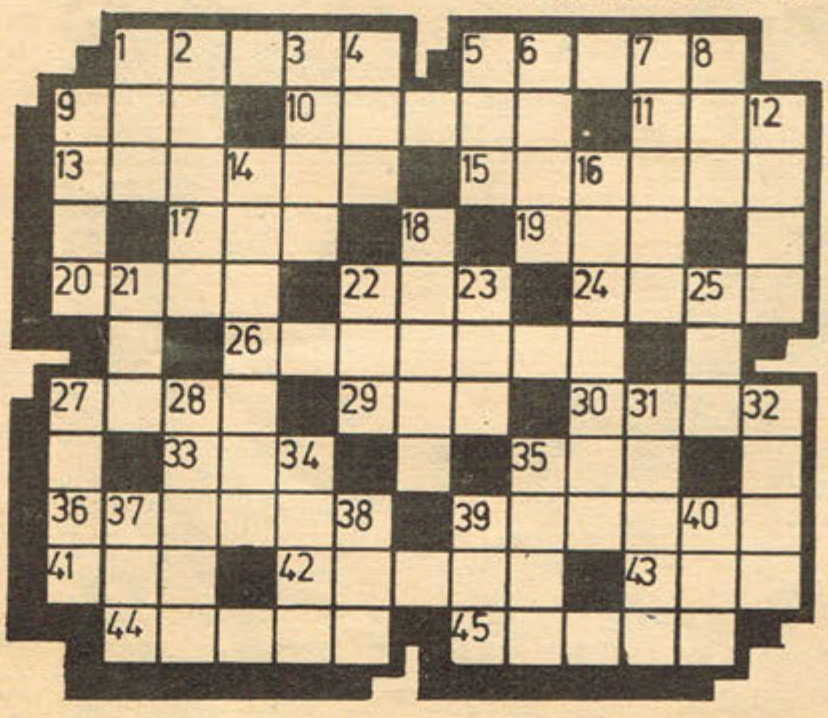
СИГУРНА ЗАЩИТА

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1.Клас във ветроходството. 5.Фехтовално оръже. 9.Шахматна фигура. 10.Холандски шахматист. 11.Полски чукохвъргач в миналото. 13.Собственото име на изтъкнат наш футболен специалист. 15.Именит италиански футболист. 17.Френски футболен отбор. 19.Водач. 20.Вратарят на мароканския отбор на световното първенство по футбол в Мексико. 22.Закрито спортно стрелбище. 24.Вид автомобилно състезание. 26.Наша шахматистка. 27.Заразна болест. 29.Влакнодайно растение. 30.Вид спортна състезателна лодка. 33.Град в РСФСР. 35.Американски състезател на 110 м с препятствия. 36.Известен чехословашки футболен отбор. 39.Спортни игрища. 41.Цвят на лицето. 42.Град в Полша. 43.Гимнастически термин. 44.Разпределение на лекоатлети при участието им в дадена дисциплина. 45.Съперник.

ОТВЕСНО: 1.Шахматен термин. 2.Собственото име на известна полска лекоатлетка. 3.Гюлеттласкач от ГДР. 4.Грамадна океанска риба. 5.Началник, ръководител. 6.Скална издатина в речно корито. 7.Гимнастически уред. 8.Футболен термин. 9.Именит съветски баскетболен отбор. 12.Виден унгарски футболист от близкото минало. 14.Известен наш баскетболист. 16.В средновековието – конник с метална ризница. 18.Наш шахматист. 21.Герой на Шекспир. 22.Съветски шахматист. 23.Малкото име на австралийски лекоатлет. 25.Бележит шотландски футболист. 27.Посетител. 28.Малкото име на австрийска лекоатлетка. 31.Бивш футболист от столичния "Левски". 32.Бележит американски боксьор в миналото. 34.Умалително име на популярна състезателка по фигурно пързаляне от ГДР. 35.Известен футболен отбор от ГДР. 37.Гора. 38.Героиня на Талев. 39.Завършен кръг от някое спортно състезание. 40.Голяма африканска река.

Съставил: Христо ЛОЗАНОВ

ОЛИМПИАДАТА ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ПИСАТЕЛЯ

За една олимпиада може да се пише по различен начин. Специа стът например ще направи под бен професионален анализ спортните прояви, туристът – стър репортаж за обстановката.

Писателят Н.Антонов, поднас ки ни по малко и от едното, и другото, пресъздава главно ат сферата на игрите – това, което прави интересни и днес, една годи след събитието.

Той не си поставя за цел да пре де всички „върхови" постижения XX олимпийски игри, нито да по же най-драматичните момен както би направил това един сп тен журналист.

Писателят търси вътрешна психологическа, политическа и е ционална обагреност на олимпийс та атмосфера и в същото време центува вниманието ни върху бъ гарските спортисти, които изве ха в Мюнхен родния спорт на не вали досега върхове. Едно такова шение е по-приемливо с оглед хара тера на книгата като художестве но-публицистичен очерк – то да възможност за по-проникновен по лед, за по-задълбочено осмисляне, едно по-плътно белетристично п вествование.

Н. Антонов не се чувствува Мюнхен като турист или ка спортен коментатор. Неговото о на писател долавя веднага хара терния детайл, специфичния отп нък, контраста, които добива свое място в общия текст на разк за. При това авторът не се стре да подчертае пикантното, парадо салното, куриозното – то е люб питно само по себе си, но едва ли допринесло много за общата задач В това е и умението на белетрист – да сплете епизодите, детайлит образите в единна сплав, подчине на една генерална линия.

Авторът пресъздава плътно, ка тинно, някъде дори пластично обл ка на олимпийското село, негов особен живот, нравите на обитат лите му. Убедително са показани о щата обстановка, политически настроения около олимпиадата, тая връзка и стремежът да се и тъкнат игрите като демонстраци на общия дух за разбирателство дружба между народите.

Особено ценно е това, че писат лят се стреми да надникне по-дълб ко в психологията на състезател те, да намери скритите ѝ двигат ли, да подчертае как обществения строй може да възпита личност или да я опорочи нравствено. Пок зателно е поведението на някои з падни шампиони, които вед бързат да материализират гру победата си. Срещу този дух тържествено Антонов противоп ставя безкористието на спорт стите от социалистическите стр ни и особено на съветските.

Централно място в книгата за мат победите на българските спо тисти. Тук авторът е съумял да о рисува драматичните моменти о напрегнатата битка, която те в диха, да покаже волята и мъжеств то на хората, които издигнаха ро ния трицвет високо в небесата Мюнхен.

Разбира се, този разказ би мог да бъде разширен, да се уплътня някои образи с повече биографичн данни (умело вплетени в белетр стичния разказ), да се разкрие п дълбоко единността на български отбор, сплотеността, голямата р дост от победата и пр. Специал стите биха записали някъде и н точно използуване на спортнат терминология.

Но независимо от това книгат на Н.Антонов е интересен разказ Мюнхенската олимпиада като еди особен момент в историята олимпийските игри, където нашия и социалистическият спорт изо що показаха блестящо своето пр възходство.

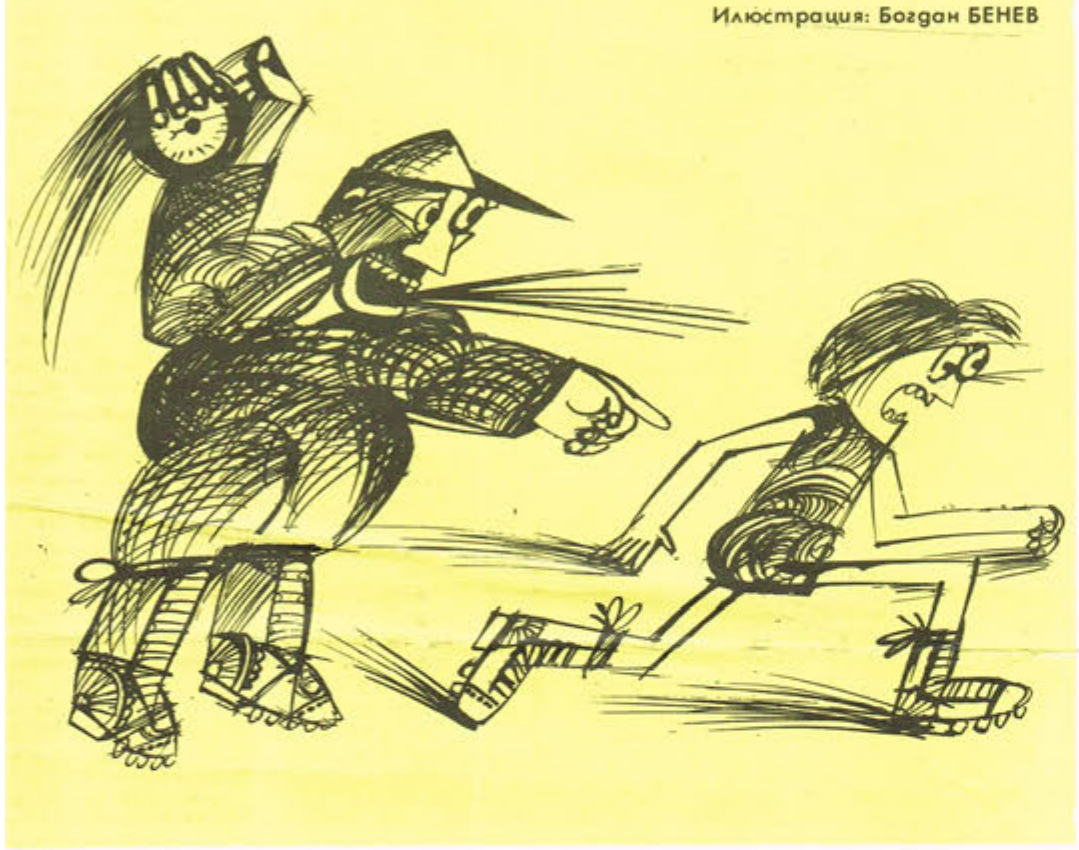
Дечко МИЛАНО

Николай Антонов, ЗВЕЗДНИ МИГОВЕ. „Медицина и физкултура", ре редица „Стадион", 1973 год., 0,93 лв.

АВТОМАТ

Разказ от Франк РУНИ

Илюстрация: Богдан БЕНЕВ

Мисля си колко много са хората, които живеят с честолюбиви планове, и колко малко са тези, които се стараят да ги осъществят с такава целеустремеността като Паг Хардинг. Може би по-голямата част от хората предпочитат малките успехи не само защото те се постигат по-лесно, но и защото разплатата при неуспех не е толкова трагична. Отначало Паг Хардинг си беше поставил за цел сам да пробяга една миля за 4 минути, а след това реши, че този рекорд трябва да постави неговият син. Откровено казано, тези амбиции не бяха сериозни като постоянството, с което се стремеше да ги осъществи Паг. Хардинг.

Преди няколко години Паг Хардинг беше старши треньор по лека атлетика в университета, а аз – негов главен заместник. По това време в университета се учеха около хиляда студенти и поради това освен нас двамата имаше още трима треньори. Футболният ни отбор взе участие в новогодишните състезания за първенството на южните университети. Едновременно с това се проведоха и състезания по лека атлетика. Нашите спортисти завоюваха победа и всички ни предричаха успех на най-големите студентски лекоатлетически състезания в страната, които щяха да се проведат през май в Чикаго. Преди това ни предстояха срещи с други два университета и едва тогава – Чикаго.

Преди последната седмица на април нашият лекоатлетически отбор беше, с малки изключения, в отлична форма. Ние буквално разгромихме своите съперници миналата събота, а Джек Хардинг, синът на Паг, двадесет и три годишен студент в последния курс на университета, пробяга една миля за 4 минути и две секунди – най-доброто време, постигано някога в Америка.

Спомням си, че в понеделник, по време на закуската, с жена си Едит спортната хроника в Вестника.

– Ето с це нещо – казах аз. – Ирвин Рашер пише в. . .

– Какво пише, Фред? – попита Едит.

Едит е мила, симпатична жена, сърдечна и общителна, малко над тридесетте, а аз съм обикновен бивш лекоатлет, разбрал, че краката могат да му служат много повече от мозъка, и решил да преподава лека атлетика вместо английски език.

– Рашер измисли прякор на Джек – казах аз.

– Какъв? Дървеният Войник?

– Не, автомат.

– Можеше да бъде и по-лошо!

– Затова пък е съвсем точно! Дявол да го вземе, по-точно не би могло да се измисли!

– Фред!

– Извинявай-казах аз. – Впрочем пропуснах да ти кажа нещо. Миналата събота след състезанията по бягане Джек отиде в тоалетната и цели 5 минути повръща. Надявал се е, че никой няма да го види.

– А ти как разбра?

– Тръгнах след него. Разбира се, това не е моя работа и не бива да се бъркам, но ми се искаше да облекча страданията на този преуморен кон. Впрочем той много бързо се съвзе.

– Една миля за 4 минути. . . Нима това е всичко, към което се стреми Паг?

– Той е посветил целия си живот на тази цел. Отначало своя, а сега и на Джек. Занимава се само с Джек, а аз тренирам сам целия отбор. И това продължава вече цяла година.

– А за това плащат на Паг?! Интересно, колко ли получава?

– Не искам да бъда старши треньор на университета, Едит. Знам, че това ще ми донесе повече пари и положение. Навярно даже би ми било приятно да заема тази длъжност, но не за сметка на Паг. С една дума, не зная какво искам. Зная само, че не мога да гледам повече как се държи с Джек – просто като с играчка.

Едит ме погали по ръката.

– И все пак ние и двамата го харесваме, нали?

– Да.

И това беше истина. Не зная защо, но ние с Едит го харесвахме. Може би заради увереността му, че е човек, на когото трябва да се случи нещо необикновено.

По-късно, когато отивах през университетския двор към гимнастическата зала, аз мислех за това, което Паг ми е разказвал често за Джек. Майка му умряла, когато бил на 7 години. Още същата година Паг започнал да го тренира. Мислех за това, как Паг организираше живота на детето, готвейки го да пробяга една миля за 4 минути: строг дневен режим, планиране на всичко, което момчето трябваше да мисли и прави, да яде и облича, колко часа да спи, да не дружи с момичета, да не пие, да не пуши. Един живот, стерилно чист.

Паг беше в кабинета си. Около петдесетгодишен човек, нисък, мускулест, с голяма посивяла глава. Беше облечен спортно: баскетболна шапка с козирка, сив пуловер, сив трикотажен панталон, обувки за тенис. Аз поставих на бюрото пред него листа с резултатите и бележките от съботните състезания.

– Бишон пробяга 880 ярда за 1 минута и 57 секунди – казах аз. – Той може много повече. Мисля, че е преуморен.

– Добре – отговори Паг и отмести листа встрани.

– Струва ми се, че трябва да поговорите с него. Да му кажете нещо от рода на това например: "Ето какво, момчето ми: честта на отбора зависи от твоя режим!"

– Както кажете, Фред!

– Освен това, струва ми се, че Джонсън трябва да бъде включен отново в отбора (Паг не допускаше в състезания на висок скок Джонсън, защото го смяташе недостатъчно старателен).

– Вие знаете, че тогава той беше с разтегнато сухожилие. Аз гарантирам за него.

– Какво иска от мен? Да му купя патерица?

– Това е несправедливо, Паг!

– Дявол да го вземе, какво ме интересува кое е справедливо и кое – не.

* * *

Паг стана и тежко закрачи из стаята. Изглеждаше невероятно, че някога е пробягвал 1 миля за 4 минути и 20 секунди.

– Все пак вие ще поговорите с Бишон, нали?

– Аз му подарих хронометър, когато навърши седем години.

– На кого? На Бишон?

– На Джек. Това беше веднага след смъртта на майка му. Джек имаше хубави крака. По-хубави от моите. Всяка събота ние ходехме на реката и бягахме. Това беше в Мисури.

Аз имах чувството (вече не за пръв път), че ние с Паг живеем в два различни свята. Бях започнал вече да свиквам със спомените за Джек и с това, че Паг го разказваше по всяко време и без всякаква връзка с каквото и да било. Самият Джек не говореше никога и за нищо освен за собствената си особа. Нещо повече: даже и в къщи той наричаше Паг "треньор". Не "мамко", не "баща ми", а "треньора".

– Той започна да бяга още в началното училище – каза Паг. – Но аз не му разрешавах да участвува в състезания. В прогимназията бягаше на къси разстояния и 440 ярда, защото аз винаги съм считал, че бегачът на 1 миля трябва да бъде много бърз.

– И нито веднъж досега не е пробягвал това разстояние?

– Само с мен. Понякога го вземах със себе си в спортната школа. Той пробягваше 1 миля, и то правилно. Аз го научих да бяга правилно.

– Разбира се, че вие!

– Цяла година не го пуснах в колежа, докато укрепне. Бегачът на 1 миля нищо не струва, ако е под 22 години.

Той имаше право. Канингхем, Нурми. . .

– Сега е на двадесет и три. Готов е. . .

Тук му беше мястото да кажа колко зле се чувствуваше Джек онзи ден. И аз понечих да му кажа, но знаейки непреклонността на Паг, реших, че би било напразно губене на време всякакъв опит да го отклоня от неговата фикс-идея. Положението ставаше много деликатно и това пролича много скоро, във всеки случай много по-скоро, отколкото очаквах. Още същия ден, ако трябва да бъда точен.

Аз поработих с тласкачите на гюлле в един от ъглите на тренировъчната площадка и се отправих към трапа за овчарски скок. Тук видях Паг, който разговаряше с Бишон. Джек стоеше до тях и чакаше да свърши разговорът или просто си почиваше преди следващите указания на един от треньорите. Той беше висок, слаб, червенокос младеж. Би могъл да мине за красив, ако не беше неизразителното му лице. Малко е да се каже, че никога не съм го виждал сърдит. Не съм го виждал и да се учуди от нищо, да се зарадва, да се изненада или да се намръщи от болка. Нищо от онова, което ставаше в душата му, не се отразяваше на лицето, не се проявяваше в жестовете. Всичките ми сведения за него се изчерпваха с данните от медицинския преглед, с резултатите от спортните му постижения и от факта, че следваше химия. Впрочем това узнах от Паг.

* * *

Бях вече съвсем близо до тях, когато чух Бишон да казва, че днес е работил много и е уморен. Паг настояваше Бишон да пробяга с Джек една миля, смятайки, че за Джек е полезно да пробяга това разстояние с по-бърз от него бегач. Бишон, явно преуморен и поради това раздразнен, заяви, че не вижда никакъв смисъл, че плюе на мнението на Паг и че Паг не мисли за никой от отбора освен за Джек.

Тогава Паг го удари. Нанесе му жесток удар в ъгъла на устата. Бишон падна. Той остана да лежи на земята, поразен от случилото се. От устата му течеше струйка кръв. Малко след това аз наредих да го отнесат в съблекалнята, където с него се зае инструкторът. Докато се мъчех да измисля нещо, аз погледнах Джек. Той продължаваше да чака, мълчалив и безчувствен, като загалъхнал мотор. За него нищо не беше се случило, или поне нищо, което го засягаше. Не баща му беше ударил Бишон. Беше го ударил треньорът, който го учеше да бяга. А за Джек не съществуваше нищо освен бягането.

– Направи още две обиколки – казах аз. – След това вземи душ и се прибирай в къщи.

Джек кимна с глава и се отправи към пистата. Загря малко и започна да бяга в своя лек, плъзгащ се стил.

– А сега? – попитах аз.

Паг, който наблюдаваше бягащия по пистата Джек, се обърна. Той ме разбра. Аз затворих очи, за да не гледам. Помислих си: "Той разбира. Ако не всичко, то поне малко. Когато момчето пробяга (ако това изобщо му се удаде някога) 1 миля за 4 минути, с какво ще живее тогава Паг?"

– Ще отида да въведа ред – казах аз. И го оставих. Какво друго можех да направя?

Противно на очакванията ми, следващите три седмици минаха сравнително спокойно поради това, че Паг абсолютно не реагираше на това, което ставаше с него и около него. Родителите на Бишон ходиха при ректора, случаят стигна до пресата. Паг, разбира се, се извини, но го направи по начин, който никого не удовлетвори. Мисля, че го спаси само солидният му авторитет. Случаят с Бишон ясно го вореше не само за неумението му да поддържа елементарна дисциплина, но и за това, че Паг повече не вярваше в нея. За него сега съществуваше само едно нещо: една миля за 4 минути.

След двете следващи състезания, по време на които Джек изобщо не свали тренировъчния екип, ние се приготвихме за големите състезания в Чикаго. В неделя вечерта Паг дойде при мен и докато Едит приготвяше вещите ми, ние се заехме да подготвим документите на участниците в състезанията.

Приблизително след около един час Паг изведнъж ме попита за какво време Джек трябва да пробяга разстоянието, за да победи.

– Най-доброто време, без да считам феноменалния резултат на Джек – четири минути и 2,2 секунди – аз подчертах думата "феноменален", – беше постигнато от Иейтс от Пенсилванския университет – четири минути и 8 секунди. Джек ще победи, ако пробяга разстоянието за четири минути и 6 секунди.

– Иейтс не се старае да подобри рекорда – каза Паг.

Трябва да обясня, че Джек беше от тези бегачи, които са способни да пробягват и четирите обиколки от по четвърт миля за приблизително време. Ако например Паг реши, че момчето трябва да пробяга една миля за 4 минути и 8 секунди, за да победи, това значи, че Джек ще пробяга всяка от четирите обиколки за 62 секунди, уверен, че съперниците му няма да успеят на финалната права да преодолеят разликата, получена при първите три обиколки. Иейтс пестеше силите си при първите три обиколки и разчиташе на последната, разчиташе на финалния спринт.

– Джек ще победи, ако пробяга разстоянието за 4 минути и 6 секунди – казах аз. – Иейтс не може да постигне такъв резултат.

– Какво ме интересуват резултатите на Иейтс?

Аз се помъчих да разговарям спокойно.

– Нямам намерение да говоря за това, как ръководиш или по-скоро как не ръководиш отбора, Паг. Ако искаш да напуснеш работата си в университета, точно натам отиваш.

Паг скочи от стола и тръгна към вратата.

– Добре – казах аз. – А ако Джек се осакати ... завинаги в стремежа си да пробяга една миля по-бързо от всички досега, може би по-бързо, отколкото изобщо е възможно.

Но Паг вече беше излязъл. Едит се показа на вратата на спалнята и ме видя да разговарям с вратата.

– Ще се случи ли нещо с Джек?

– Аз не съм лекар. Но виждам, че момчето няма да издържи. Сърцето му няма да издържи или просто ще се разболее от изтощение. Той няма да откаже да бяга. Той не може да откаже. Шестнадесет години са го учили да не отказва, да не намалява темпото. И той няма да откаже.

– Странно, но ми е жал за Паг.

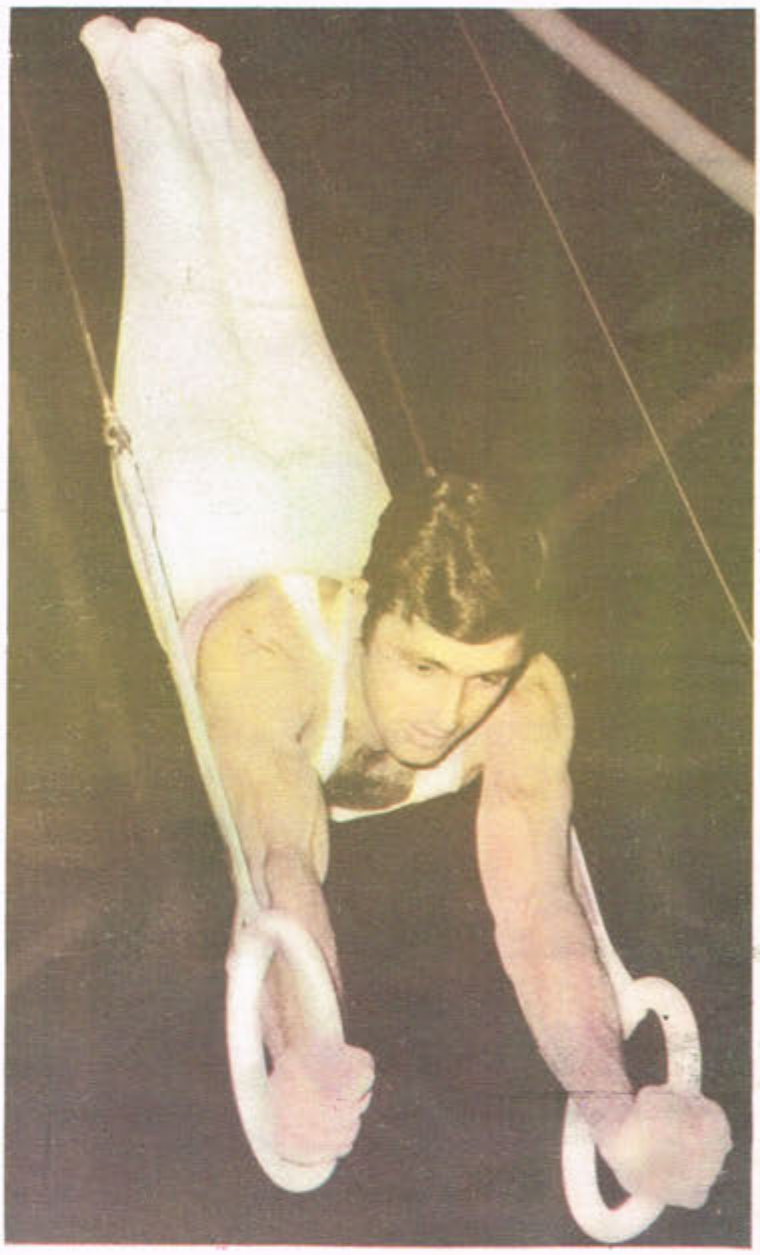
– На мен също. Това няма да бъде обикновено състезание, Едит. Това ще бъде една отчаяна схватка.

(Следва

екран

1 ГОЛМАЙСТОРЪТ НА ОЛИМПИЙСКИЯ ТУРНИР ПО ФУТБОЛ КАЗИМЕЖ ДЕЙНА С НАГРАДИТЕ СИ ОТ МЮНХЕН. ТОЙ ЩЕ БЪДЕ ОПОРА НА ПОЛСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР И В ПРЕДСТОЯЩИЯ ФИНАЛЕН КРЪГ ЗА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО. (ЦАФ – БТА)

2 ПЪРВИЯТ ГОЛ В ПРИЯТЕЛСКИЯ МАЧ ПО ХОКЕЙ НА ЛЕД ГДР–СССР-10:2 В БЕРЛИН БЕ ОТБЕЛЯЗАН ОТ СЪВЕТСКИЯ НАПАДАТЕЛ ВОЛЧКОВ. СВЕТОВНИТЕ ШАМПИОНИ ПРОДЪЛЖАВАТ УСПЕШНО СЕРИЯТА СИ ОТ ДВУСТРАННИ СРЕЩИ В ОЧАКВАНЕ НА СЕРИОЗНИТЕ СТЪЛКНОВЕНИЯ ПРЕЗ НОВИЯ СЕЗОН. (АДН – БТА)

3 ДОКАТО В ЗАКОПАНЕ НЯМАШЕ ДОСТАТЪЧНО СНЯГ, ГОЛЯМАТА СКИ-ШАНЦА БЕ ИЗПОЛЗУВАНА ЗА СЪСТЕЗАНИЯ ПО ДОЦЕПНИ СКОКОВЕ НА ПАРАШУТИСТИТЕ. . . (ЦАФ – БТА)

Старт 31

РАЙЧО ХРИСТОВ, заслужил майстор на спорта, двукратен европейски шампион на земя.

Роден е на 4 октомври 1945 година в Хасково. Гимнастика започнал да играе в хасковската спортна школа, след това във физкултурния техникум в Пловдив. Сега Христов е състезател на "Левски – Спартак". Най-големите си постижения е регистрирал на европейските шампионати във Варшава и Мадрид.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

МТК · БУДАПЕЩА

ЕДИН ОТ НАЙ-СТАРИТЕ И ИМЕНИТИ УНГАРСКИ КЛУБОВЕ, ОСНОВАН ПРЕЗ 1888 Г. ПЕЧЕЛИЛ Е 18 ПЪТИ ПЪРВЕНСТВОТО НА СВОЯТА СТРАНА И 2 ПЪТИ НАЦИОНАЛНАТА КУПА. ЦВЕТОВЕ – СИНЬО И БЯЛО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ПРАВИ – НАНДОР ХИДЕГКУТИ (ТРЕНЬОР), ЛАНЦКОР, И.НАГИ, ЧЕТЕНИ, КЕСЕЙ, Л.ДУНАЙ, ЛУЦ И ЙЕНЕЙ; КЛЕКНАЛИ – ЛАЦКО, Е.НАГИ, ТЬОРЬОК, ТАКАЧ, НОГРАДИ, ОБОРЗИЛ, ЛАКИНГЕР И Г.НАГИ.